

KNJIŽNICA
EDVARDA KARDELJA
V CELJU

Celje - skladišče

D-Per
65/1979

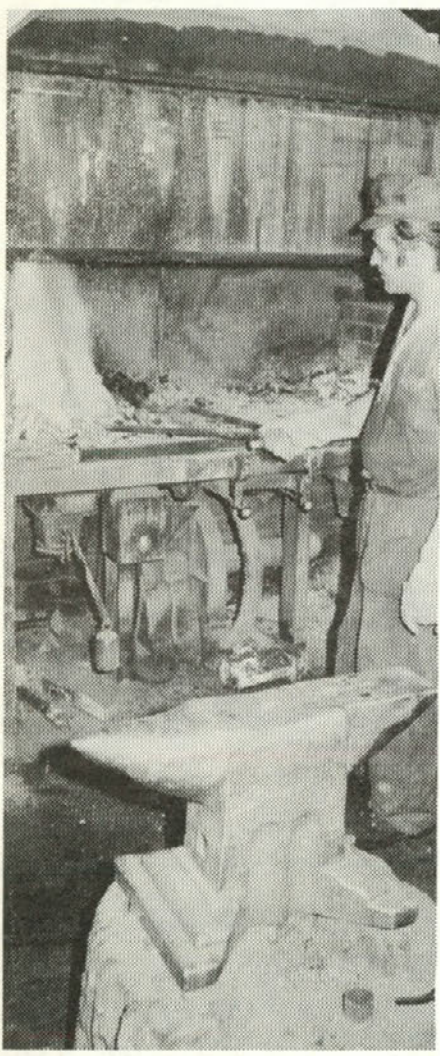
COBISS 0

OSREDNJA KNJ. CELJE

RUDAR

GLASILO KOLEKTIVA
RUDARSKO-ELEKTROENERGETSKEGA KOMBINATA VELENJE

LETO XIII ČETRTEK, 2. AVGUST 1979 ŠTEVILKA 4

VSAK JE SVOJE SREČE KOVAČ

Ta ljudski pregovor se je oglasil v marsikom, ko je slavnostni govornik 3. julija letos v Rdeči dvorani v Velenju, na osrednji proslavi dneva rudarjev in praznika našega kombinata, uvodoma dejal:

"Čutim dolžnost in neizmerna bolest članov našega kolektiva nas obvezuje, da se tudi ob tem našem praznovanju spomnimo velikega sina naše domovine, tvorca našega samoupravnega socializma, praktika in teoretika znanstvenega marksizma, velikega vizionarja rasti in razvoja socializma doma in v svetu, ognjevitiga borca za mir, neizmerne humanista, narodnega heroja in junaka socialističnega dela, dragega Edvarda KARDELJA..."

To misel je namreč ravno tovariš Edvard Kardelj pogosto vpletal v opomine na dosežke našega narodnoosvobodilnega boja, revolucije in celotne povojne izgradnje in razvoja. Ta rek je imel v mislih tudi slavnostni govornik na prireditvi 3. julija v Rdeči dvorani ob besedah:

"Ponosni smo na svojo preteklost, ponosni smo na svoje delo in pot, ki smo jo prehodili. Naši spomini se pogosto vračajo v sto- in večletno preteklost rudarjenja v Šaleški dolini. Daleč, daleč za našo sedanostjo so težki časi negotovega dela desetini ali nekaj stotin delavcev, ki so imeli srečo, če so dobili tudi tako težko delo, kakor so ga takrat imeli rudarji. Iz vrst takih rudarjev in iz vrst tlačenih kovinarjev, tekstilcev in kmetov je rasla revo-

Dalje na 2. strani!

Vsebina • (Stran 4) Razgovor z Draganom Čelofigo, predsednikom aktiva za spodbujanje množične inventivne dejavnosti v ESO • (Stran 5) Kovinarji so tekmovali • (Stran 6) Dva obiska iz tujine v našem kombinatu • (Stran 9) V Beogradu in Djerdapu - zapis z izleta velenjskih invalidov • (Stran 10) Sporočilo naše strokovne knjižnice • (Stran 11) S slavnostnih srečanj ob 3. juliju • (Stran 12) Portreti naših delavcev • (Stran 18) Odšli v pokoj v letošnjem letu • (Stran 21) Kako so potekale športne prireditve ob našem letošnjem tretjem juliju? - vmes oglasi • (Zadnja stran) Zapis s sindikalnega izleta delavcev "Tiskarne", Sporočilo "Družbenega standarda", Nagrajeni reševalci tretje-julijske nagradne križanke

lucija. Tu so se kalili revolucionarji – komunisti; iz tega proletariata je nastal delavski razred..."

In še opozorilo slavnostnega govornika na isti prireditvi pred sklepnim delom govora:

"Pred nami so velike naloge. Vsa naša skrb nas mora voditi k varčevanju, k dobremu vzdrževanju, obnavljanju in razširitvi mehanizacije, posebno proizvodne. V sklop tega sodi prestavitev jaška Preloge na novo področje, da bi tako sprostili nova in bogata področja zalog lignita za pravočasni začetek izkoriščanja. Naloga je zajeta v srednjeročnem programu gospodarskega in družbenega razvoja naše republike. Pravočasno bo treba zagotoviti investicijska sredstva. V okviru našega kombinata pa moramo organizirati vzporedno in osnovno proizvodnjo tako, da bomo čimbolj in čim boljše izkoriščali lastne sile in lastne zmogljivosti pri izvajanju teh nalog.

Še vedno so pred nami tudi druga vprašanja, ki jih bomo morali dovolj odgovorno rešiti. Gre za samoupravnost in dohodkovne odnose. Gre za nove družbene in družbeno ekonomske odnose, ki se morajo po naši ustavi, zakonodaji in zamisli celovitega socialističnega razvoja oblikovati vse od človekovega ustvarjanja do aktivnosti in zadovoljevanja življenjskih potreb v krajevnih skupnostih..."

Naše kratkoročne naloge

Smo že v vseh temeljnih organizacijah, delovnih skupnostih in enovitih delovnih organizacijah znotraj našega kombinata kritično obravnavali dosežene rezultate dela in poslovanja v prvem polletju 1979? Že po zakonu o združenem delu jih moramo!

Za vse osnovne organizacije zveze komunistov je konec tega tedna zadnji rok za pripravo in obravnavo ponovne ocene varnosti delovnega okolja, v katerem de-

Peterka ali vsaj trije, če sodimo po pripetih nageljnih, letošnjih delovnih jubilarov iz temeljne organizacije RŠC "Rudarski praktični pouk" na prvem postajališču na poti domov po končanem razdeljevanju jubilejnih nagrad v petek, 29. junija

Če je za koga, potem je za naše gostinke praznovanje 3. julija vse prej kot praznično.

Na predvečer 3. julija v Delavskem klubu – Ko zadoni pesem, se sprostijo tudi tovarištvo in priateljstvo!

lujejo. In to z vseh poglavitnih vidikov ljudske obrambe in družbene samozaščite. Zlasti je treba kritično oceniti doseženo raven v razvoju socialističnih samoupravnih odnosov in stabilizacijskih rezultatov v gospodarjenju (učinkovitost delovanja organov notranje samouprave in družbenopolitičnih organizacij pa delegacij za skupščinski sistem... Marsikje sta na primer samoupravno izvoljeni disciplinska komisija in komisija samoupravne delavske kontrole praktično mrtvi, nekatere delegacije za SIS pa na sklicanih sejah niso sklepčne - tudi tiste, v katerih delovno področje sodi tako pereča problematika, kot je stanovanjska!).

Ta naloga spada tudi v okvir preverjanja naše pripravljenosti na zelo važen del akcije NNNP (Nič nas ne sme presenetiti!), ki bo ob koncu septembra v polnem razmahu potekal tudi v naši občini.

Že skoraj pred mesecem dni pa je potekel rok za kratkoročno normativno ureditev (z vsemi potrebnimi samoupravnimi akti) svobodne menjave dela med delavci delovnih skupnosti ter delavci temeljnih organizacij in enovitih delovnih organizacij znotraj naše sestavljene organizacije.

To nalogo je na svoji zadnji seji (sredi prve polovice aprila) postavil delavski svet naše sestavljene organizacije.

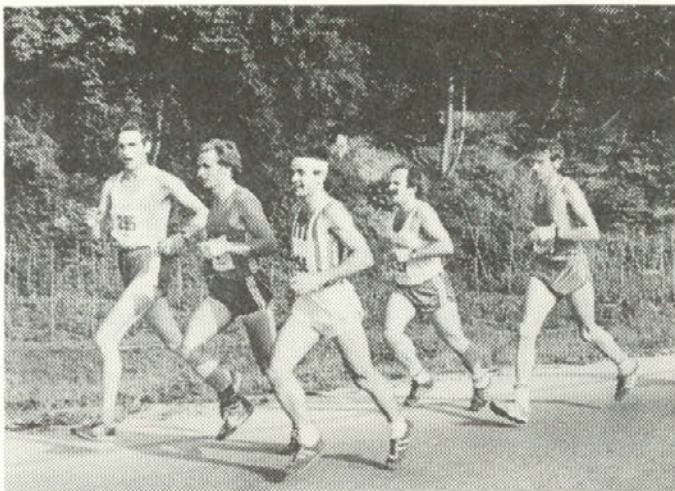
Po glavni sezoni dopustov pa se takoj moramo lotiti urejanja odnosov znotraj celotnega slovenskega elektrogospodarstva. Zaživeti mora tudi 19. marca letos podpisan samoupravni sporazum o medsebojnih razmerjih pri ustvarjanju in razporejanju skupnega prihodka iz proizvodnje termoelektrične in toplotne energije v našem kombinatu... Ta sporazum je še zdaj v bistvu mrtev papir.

In v delitvi osebnih dohodkov bo treba doseči popolnejšo usklajenost z ustavo in zakonom o združenem delu. To je glavni možni vzvod za večjo produktivnost vseh članov delovnega kolektiva našega kombinata, zlasti pa delavcev zunaj neposredne materialne proizvodnje...

Uredništvo

Opomba

Prihodnja številka našega glasila "Informator" bo izšla šele v drugi polovici avgusta... Tudi delavci v uredništvu gremo na dopust. Rekli so nam, da lahko.

Tudi letos je velik del praznovanja dneva rudarjev in praznika naše sestavljene organizacije potekal v znamenju športnih prireditvev... "Atletski klub Velenje" je pod pokroviteljstvom RLV priredil tekmovanje za državno prvenstvo v maratonu in tekmovanje za državno prvenstvo v hoji na 20 km. (Na sliki: skupina udeležencev tekmovanja za državno prvenstvo v maratonu med tekom; prvi z leve naš, velenjski maratonec Koselj)

"Ženski rokometni klub Velenje" se je s svojimi članicami disciplinirano vključil v tretjejuljsko parado, poleg tega pa je pod pokroviteljstvom naše sestavljene organizacije priredil rokometni turnir ženskih reprezentanc Labina, Zenice, Zagorja ob Savi in Velenja. (Na sliki: udeleženke parade iz ŽRK Velenje)

Rokometaši Šoštanja - vidimo jih na sliki - so se v okviru prireditve ob 3. juliju srečali z moštvo "Minerve" iz Griž... Si-cer pa lahko o vseh športnih prireditvah ob našem letošnjem 3. juliju zveste več iz prispevka Lojza Ojsterška na predzadnjih treh straneh!

POMAGALI BOMO NAŠIM RACIONALIZATORJEM

Kot smo že poročali (v 15. letošnji številki Informatorja, ki je izšla 2. junija), so v delovni organizaciji Elektrostrojna oprema (ESO) ustanovili aktiv za spodbujanje množične inventivne dejavnosti (aktiv MID) in s tem napravili še en korak v razvoju novatorstva v svoji delovni organizaciji.

Glede na to, da je med racionalizatorji v ESO vladalo za ustanovitev takega aktiva veliko zanimanje - to je izpričala tudi množična udeležba racionalizatorjev iz ESO na ustanovnem sestanku tega aktiva - smo o namenu in nalogah ustanovljenega aktiva MID v ESO naredili razgovor z njegovim predsednikom - Draganom ČELOFIGO. Ta nam je na vprašanja, ki smo mu jih postavili, povedal.

VPRAŠANJE - Kakšen je osnovni namen tega vašega aktiva - kaj nameravate z njim doseči?

ČELOFIGA - Z ustanovitvijo tega aktiva smo - po mojem mnenju - v naši delovni organizaciji naredili nov korak v spodbujanju množične inventivne dejavnosti.

Prepričan sem, da bo ta aktiv učinkovito pomagal vsem delavcem v naši delovni organizaciji, ki se ukvarjajo ali se bi želeli ukvarjati z izumiteljstvom in snovanjem racionalizacij, pa pogrešajo pri tem potrebno strokovno pomoč.

V okviru aktiva MID bomo namreč občasno, po potrebi, formirali komisije, katerih naloga bo, da pomagajo posameznim inovatorjem ali posameznim skupinam inovatorjev pri pripravi predlogov inovacij za obravnavo pri komisiji za racionalizacije v ESO. S tem aktivom torej želimo inovatorjem pomagati pri reševanju tistih problemov, ki jim sami niso kos, in obenem olajšati delo naše komisije za racionalizacije. Saj doslej je to nalogo pri inovacijah morala, kolikor je pač mogla, opravljati ta komisija sama.

V okviru aktiva MID pa nameravamo ustanoviti tudi knjižnico, v kateri bo vsem delavcem ESO dostopna najnovejša strokovna literatura s področja naših dejavnosti.

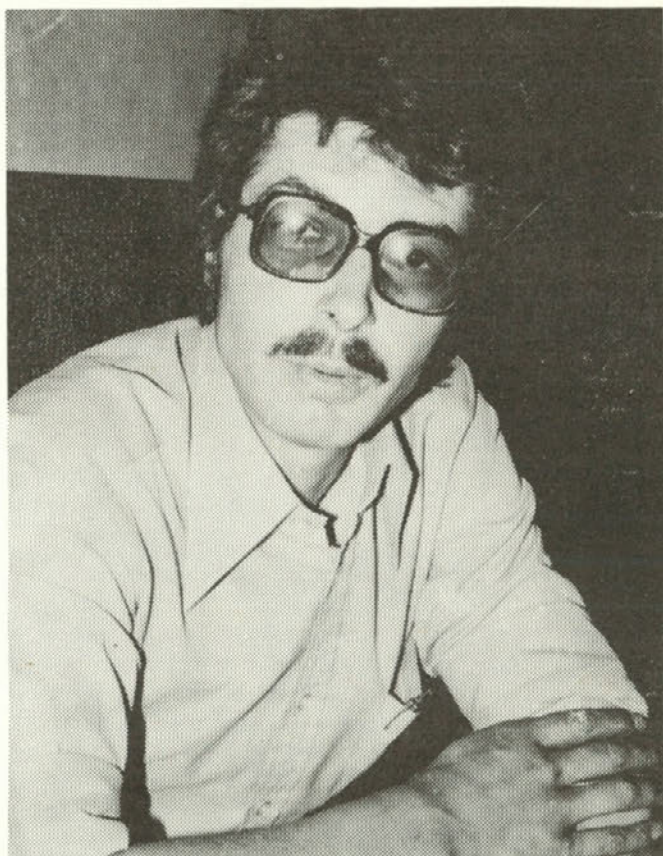
VPRAŠANJE - Ali ne obstaja nevarnost, da se inovatorji ne bodo radi zatekali po pomoč h komisijam, ki jih boste občasno formirali pri aktivu MID, ker se bodo morda bali, da bi že ugotovljeni ekonomski prihranek od predloga inovacije oziroma v skladu z njim izračunano nagrado morali deliti na več delov? Drugače rečeno - ali si ne bo kdaj kakšen član take komisije lastil pravico do dela nagrade?

ČELOFIGA - Če izhajamo iz predpostavke, da je imel inovator pri snovanju tehnične izboljšave v mislih sa-

mo vprašanje, kolikšna nagrada mu bo pripadla, je ta bojazen verjetno upravičena. Vendar mislim, da takih racionalizatorjev ni veliko ali vsaj v večini niso. Poleg tega pa bo zdaj zaradi teh komisij odpadla možnost, da bi kdo inovatorju lahko ukradel idejo, srž predloga inovacije, kar je do sedaj bilo bolj kot ne mogoče. Torej bo zavarovano bistvo avtorstva inovatorjev, s tem pa bo odpravljen tudi temeljni razlog dosedanjega premalo množičnega vključevanja delavcev v inovacijsko dejavnost.

In še odgovor na drugi del vprašanja sem dolžan!

Člani komisije, ki bodo pomagali inovatorjem pri pravi predloga inovacije, preden bo predlog dobila v roke komisija za racionalizacije, bodo deležni nagrade takrat, če bodo lahko dokazali svoj prispevek k izbolj-

Dragan ČELOFIGA: "Z ustanovitvijo tega aktiva smo zapolnili vrzel v sicer plodnem razvoju inovacijske dejavnosti v naši delovni organizaciji."

šanju osnovne zamisli inovacije, to je k izboljšanju ideje inovatorja. Seveda pa je poleg te možnosti za dokazovanje in priznavanje soudeležbe članov teh komisij pri inovacijah še več drugih možnosti, odvisnih od narave in popolnosti posameznega predloga inovacije.

VPRAŠANJE - Videli smo, da ste pred začetkom dela ustanovnega sestanka aktiva MID delili prisotnim napisane splošne smernice za delo in začasni poslovnik o delu aktiva, poleg tega pa še lično izdelano brošuro - co z naslovom "Pravilnik o izumih, tehničnih izboljšavah in koristnih idejah DO ESO VELENJE - PRELOGE". Ta pravilnik uporabljate, kot smo slišali, že dobrih pet mesecev. Kakšne izkušnje pa imate z njim?

ČELOFIGA – Na to vprašanje smo tudi sestavljenci in predlagatelji pravilnika želeli dobiti zanesljiv odgovor. Zato smo sestavili vprašalnik in ga razdelili vsem delavcem v "Elektrostrojni opremi".

Poleg drugih smo v tem vprašalniku postavili vprašanje, ali je pravilnik dovolj natančen in ali upošteva vse, kar je potrebno... Kakšni so bili odgovori delavcev?... Tisti delavci, ki so pri vprašanju pred tem obkrožili odgovor, da pravilnika ne poznajo, so skoraj vsi odgovorili, da pravilnik ne upošteva vsega potrebnega. Tisti, ki so obkrožili odgovor, da pravilnik dobro poznajo, pa so domala vsi odgovorili, da pravilnik določa vse potrebno in da je dobro izdelan...

Takšna so mnenja naših delavcev. Ne glede na ta mnenja pa nedvomno drži, da bo pravilnik – pa najsi bo še tako dober – treba spreminjati in dopolnjevati, in to v skladu s pobudami, ki jih bodo delavci posredovali pristojnim strokovnim službam ali aktivu MID.

Takoj po jutranjem zboru so se tekmovalci preizkusili v teoretičnem znanju.

Mimogrede naj omenim še to, da so nekateri odgovori na vprašanja v omenjenem vprašalniku pokazali prav na tiste probleme, ki jih želimo premostiti z ustanovitvijo aktivna MID. Torej smo z ustanovitvijo tega aktivna zapolnili vrzel v sicer plodnem razvoju inovacijske dejavnosti v naši delovni organizaciji.

VPRAŠANJE – Kaj bi še kazalo reči ob tej priložnosti?

ČELOFIGA – To, da aktiv MID brez množičnega sodelovanja racionalizatorjev ne bo dosegel tistega, kar želimo z njim doseči... Le delo v aktivu, ne pa mimo njega, in pa tvorno sodelovanje naših inovatorjev pri reševanju vsakodnevnih organizacijskih problemov v inovacijski dejavnosti bosta porok, da bo aktiv MID upravičil svoj obstanek... da bo med seboj trdnje povezal in okreplil vrste racionalizatorjev in izumiteljev v naši delovni organizaciji!

- bo -

KOVINARJI SO TEKMOVALI

Sredi junija je bilo v naši delovni organizaciji Elektrostrojna oprema že III. delovno tekmovanje kovinarjev iz občine Velenje. Na njem so se pomerili delavci iz petih delovnih organizacij – iz Elektrostrojne opreme, RLV, RŠC Velenje, TGO Gorenje in Toplovoda.

Takoj po jutranjem zboru so se tekmovalci preizkusili v teoretičnem znanju, ki terja poznavanje samoupravnih in političnih organiziranosti naše družbe pa teorije pri strokovnem kovinarskem delu. Preostali dopoldanski čas je bil namenjen praktičnemu delu tekmovanja – tekmovanju v strugarstvu, ročnem elektroobločnem varjenju, polavtomatskem varjenju v zaščiti CO₂, plamenskem varjenju, orodjarstvu in rezkarstvu.

- - -

Po svečani razglasitvi rezultatov smo zaprosili Ivana Zupančiča, predsednika odbora za pripravo tekmovanja v varilstvu in vodjo temeljne organizacije ESO "Strojni obrati", da nam pove nekaj vtisov iz tekmovanja. Tole je povedal.

- - -

"Lahko rečem, da je tekmovanje potekalo organizirano in da so se na njem pojavili novi obrazi. Škoda je le, da ne moremo doseči bolj masovne udeležbe. Letos so, žal, bili odsotni nekateri zelo dobri kovinarji iz TE Šoštanj in RŠC. Verjetno se kvaliteta rezultatov praktičnega dela tekmovanja ni dvignila nad lansko tudi zaradi tega razloga. Rezultati teoretičnega dela tekmovanja – tekmovanja v poznavanju samoupravnih in političnih ureditev – pa so letos pokazali precej večje znanje kot lansko leto. In zato so posamezniki zbrali skoraj maksimalno število možnih točk. Mislim, da najboljši – tisti, ki se bodo udeležili republiškega tekmovanja kovinarjev – lahko pričakujejo na republiškem tekmovanju solidno uvrstitev; če bodo, seveda, pokazali tisto, kar so na današnjem tekmovanju."

Rezultati tekmovanja

STRUGARSTVO

1. mesto – Branko JAN, TGO – Orodjarna
2. mesto – Miran KREVZEL, ESO – Strojni obrati

VARJENJE – ročno elekt roobločno

1. mesto – Mehmed BEČIĆ, ESO – Strojni obrati
2. mesto – Refik JAKUPOVIĆ, ESO – Strojni obrati

VARJENJE – polavtomatsko v zaščiti CO₂

1. mesto – Branimir ROJTEN, ESO – Strojni obrati
2. mesto – Zlatko SOBOTA, ESO – Strojni obrati

VARJENJE - plamensko

1. mesto - Štefan ŠUMAN - Toplovod
2. mesto - Herman PERGOVNIK, ESO - Vodovodno-toplovodni obrati

ORODJARSTVO

1. mesto - Rudolf PIRC, TGO - Orodjarna
2. mesto - Vinko KOREN, RŠC

REZKARSTVO

1. mesto - Fikret MANELEDŽIJA, RŠC
3. mesto - Fric ČOKIC, ESO - Strojni obrati.

- bo -

Prvi dan obiska pri nas si je kitajska delegacija takoj po uvodnem pogovoru s predstavniki našega kombinata ogledala nekaj jamskih in zunanjih obratov RLV. Na sliki - delegacija s spremljevalci pred odhodom v jamo.

Dva obiska iz tujine v našem kombinatu

V ponedeljek in torek, 11. in 12. junija, je bila na obisku v naši sestavljeni organizaciji kitajska delegacija, ki so jo sestavljali strokovnjaki iz ministrstva Ljudske republike Kitajske za gospodarstvo in zavoda pri tem ministrstvu za rudarsko tehnologijo ter predstavniki velikega premogovnega bazena na Kitajskem - Handan Xingtai, ki pa je še v ustanavljanju.

- - -

Slike na tej in sosednji strani so iz prvega dneva obiska kitajske delegacije!

- - -

Drugi dan so se obiskovalci iz Kitajske s spremljevalci, dvema prevajalkama idr., najprej sešli s tehničnimi strokovnjaki in poslovodnimi delavci iz Jugoslovanskega poslovnega združenja strojegradnje in elektrostrojegradnje s sedežem v Novem Beogradu ("Jumela"), "Čelika" v Križevcih (SRH), trboveljske "Strojne tovarne", celjske "Klime", RLV, ESO, DSSS naše sestavljene organizacije in RŠC Velenje.

Namen sestanka je bil posvet o industrijskih možnostih teh naših organizacij za izdelavo zlasti rudarskih strojev in naprav za potrebe kitajskega gospodarstva.

Kaj je ta posvet pokazal?

Prvič, vse naše naštete industrijske organizacije - naša delovna organizacija ESO celo med prvimi - imajo možnost za izvoz svojih izdelkov na Kitajsko.

Drugič, proizvodni programi teh naših organizacij v veliki meri pokrivajo spisek potreb, ki ga je predložila Kitajska delegacija.

In tretjič, nujna bi bila kooperacija med temi našimi organizacijami, v manjši meri pa tudi uvoz nekaterih

V jami so se obiskovalci iz Kitajske najdlje zadržali na mehaniziranem čelu s podporjem DOWTY.

Med ogledovanjem zunanjih obratov RLV so člane kitajske delegacije najbolj pritegnile naprave za prezračevanje jamskih prostorov in strojnica izvažalnega stroja za premog v Prelogah.

repromaterialov, strojev in naprav, da bi izdelovanje opreme za potrebe kitajskega gospodarstva bilo celovitejše.

Po tem, vsekakor uspešnem posvetu pa je kitajska delegacija šla še na ogled nekaterih obratov in šol v okviru RŠC Velenje, pred odhodom iz Velenja pa si je ogledala še znamenitosti našega mesta.

ŠE TO – Organizacijo poteka obiska kitajske delegacije v našem kombinatu je imel na skrbi Alojz Filipančič, vodja DSSS ESO, ki je to nalogo opravil pohvale vredno.

OBISK IZ SOVJETSKE ZVEZE

V začetku julija je naš kombinat obiskala še štiričlanska delegacija iz rudnika črnega premoga KRASNOLIMANJSKAJA iz Doneckega bazena v ZSSR. Ta obisk iz tujine sodi v tradicionalno izmenjavo obiskov predstavnikov našega in tega sovjetskega rudnika.

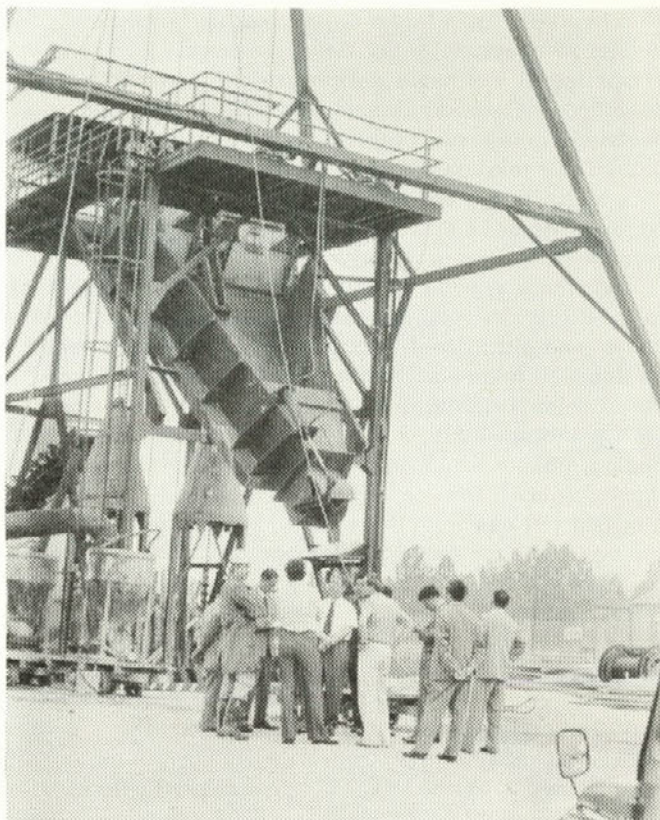
Tokrat so bili naši gostje iz Sovjetske zveze Vladimir PANČENKO, predsednik sindikalnega komiteja Doneckega bazena, Aleksander SUHOJ, podpredsednik sindikalnega komiteja rudnika Krasnolimanjskaja in vodji čel v tem rudniku Ivan DIŠKANT in Georgij GOSKEJEV. Gostje so se po prihodu najprej sestali z družbenopolitičnimi delavci naše občine, si nato ogledali mesto, po tem pa še Savinjsko-šaleški zdravstveni dom, tovarno gospodinjске opreme "Gorenje" in končno naš rudnik in TE Šoštanj. Pred odhodom iz Velenja v Dom rudarjev v Fiesi, kamor so se namenili na krajši oddih, pa so se sestali tudi s poslovodnim odborom naše sestavljene organizacije.

Potem ko so si člani delegacije iz Sovjetske zveze v spremstvu predstavnikov RLV ogledali nekaj jamskih obratov našega rudnika, smo s predsednikom sindikalnega komiteja Doneckega bazena Vladimirjem Pančnikom naredili tudi tale kratek razgovor o njegovih vtisih z obiska v Velenju in o pogovorih s predstavniki našega kombinata in rudnika.

RUDAR: Obiskali ste več delovnih organizacij v velenjski občini in se pogovarjali z njihovimi predstavniki. Kaj vas je kot rudarje in sindikalne aktiviste v teh pogovorih posebno pritegnilo?

PANČENKO: Najprej mi dovolite, da se zahvalim za topel sprejem, ki ste ga pripravili naši delegaciji ob prihodu v Jugoslavijo. Ganil nas je tako prisrčen sprejem v Beogradu kot v Velenju, posebno pa pri stanovskih tovariših v vašem rudniku!

Sprašujete nas o vtisih... Nismo si jih še povsem uredili, saj z izmenjavo mišljenj še nismo končali. Kljub temu pa lahko povem, da smo med vašimi delavci v

Na pobudo prisotnih predstavnikov REK Zasavje so si naši gostje iz prijateljske Kitajske prvi dan pred kosilom ob vznožju šoštanjskih elektrarn ogledali še gradbišče novega prezračevalnega jaska za jamo Preloge.

Popoldne po kosilu prvega dne obiska pri nas pa si je kitajska delegacija ogledala obrate naše delovne organizacije ESO v Novih Prelogah, kjer jo je močno zanimal celotni tehnološki postopek izdelovanja elementov jamskega podporja DOWTY.

zelo kratkem času lahko dojeli, kaj zanje pomeni delavsko samoupravljanje. Našo pozornost je v prvi vrsti pritegnil vaš način delitve osebnih dohodkov, ki je resnično odvisen od skupno ustvarjene vrednosti in osebnega prispevka vsakega posameznika k skupnemu delu. Prav tako nas je presenetil širok spekter pravic, ki jih imajo vaši delavci. Eno z drugim pa daje odgovor na naše vprašanje, od kod vašim delavcem pobuda za visoko produktivnost in vestnost pri delu. Občudovanja vreden je tudi pristen odnos med delavci in inženirji pri vas, saj nismo opazili nikakršne pregraje med enimi in drugimi. Pri nas je vse to nekoliko drugače urejeno. Vendar iz opravljenih razgovorov v velenjskih delovnih organizacijah še nismo povsem jasno spoznali, kakšni sta funkcija in vloga vašega sindikata v sistemu vašega socialističnega samoupravljanja. S tem pa seveda ne mislim ocenjevati, ali sindikat pri vas igra ustrezno vlogo ali ne; želim samo povedati, da nam to še ni povsem jasno.

RUDAR: Nedvomno bo o vlogi sindikata v našem socialističnem samoupravnem sistemu več govora v nadaljevanju vaših pogovorov s predstavniki našega kombinata. Nas pa sedaj bolj zanima, kakšna je vloga vaših sindikatov. Prosim vas, da nam poveste nekaj o tem!

PANČENKO: Povem naj nekaj o sindikalni organizaciji v rudniku "Krasnolimanjskaja" in njenem komiteju... Sindikalni komite izvolijo na sindikalni konferenci, in to vsaka osnovna organizacija svoje delegate in toliko delegatov, kot jih lahko ima glede na število svojih članov. Tako izvoljeni delegati potem sestavljajo sindikalni komite. Prav tako izvolimo še predsedstvo sindikalnega komiteja.

Vloga sindikalnega komiteja!

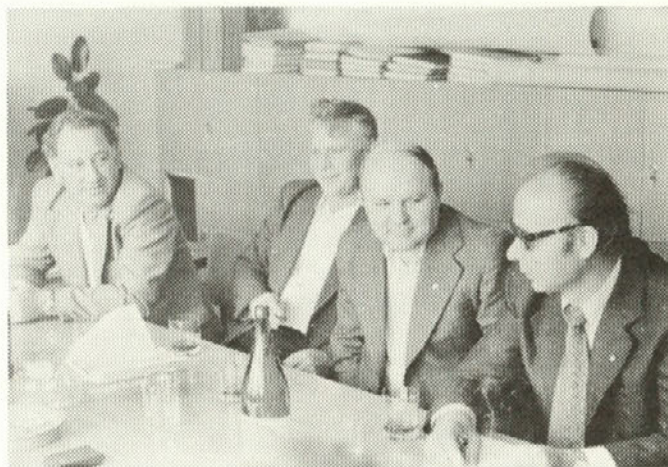
Sindikalni komite je predstavnik vseh delavcev rudnika pri sklepanju raznovrstnih sporazumov z administrativno tehničnimi delavci v rudniku; to je sporazumov, ki urejajo vsa vprašanja zaščite pravic delavcev, od osebnih dohodkov do vprašanj družbenega standarda. Poleg tega je komite pristojen tudi za odpuste vseh delavcev - tudi direktorja, če se mu to zdi potrebno. Pa stanovanja deli, skrbi za izgradnjo otroških vrtcev in podobno.

Skupaj z rudniškimi administrativno tehničnimi delavci izvaja sindikalni komite tudi delitev sredstev iz posebnega sklada za nagrajevanje prizadevnejših delavcev; to je delavcev, ki dosežejo večje delovne učinke. Vir sredstev tega sklada so v glavnem presežki planiranih sredstev za osebne dohodke, ki jih rudnik ustvari z boljšim delom in poslovanjem.

Predsedstvo sindikalnega komiteja pa je izvršilni organ komiteja, ki so mu administrativno tehnični delavci v rudniku dolžni dajati poročila o delu rudnika. Ta poročila pridejo tudi na sindikalne konference, da se delavci z njimi seznani. Vsi člani predsedstva sindikalnega komiteja in komiteja, razen predsednika in podpredsednika sindikalnega komiteja, to svojo politično funkcijo opravljajo brezplačno, kar pomeni, da niso profesionalci.

O nalogah sindikalne organizacije, kakršna je v rudniku Krasnolimanjskaja, bi lahko povedal še mnogo več, vendar mislim, da je to dovolj.

RUDAR: S predstavniki našega rudnika ste se načelno že dogovorili, da boste razširili sodelovanje med našim in vašim rudnikom. Zanima nas, za kakšno raz-

ZGORAJ - Člani sovjetske delegacije med pogovorom s predstavniki RLV v pisarni predsednika poslovnega odbora delovne organizacije RLV; prvi z desne Vladimir PANČENKO, predsednik sindikalnega komiteja Doneckega bazena

SPODAJ - Obiskovalci iz Sovjetske zveze s prevajalko in spremljevalci po naših jamskih obratih po prihodu iz jame v avli upravne zgradbe RLV v Prelogah

širitev sodelovanja gre in kaj je njen namen...

PANČENKO: S tovariši iz vašega rudnika smo se že kar precej natančno dogovorili, da bomo medsebojno sodelovanje razširili tako, da bo nekaj vaših rudarjev prišlo rudariti v naš rudnik, v rudnik Krasnolimanjskajo - nekaj naših rudarjev pa v vaš rudnik, v rudnik lignita Velenje!

Namen te izmenjave pa je, da bi naši rudarji videli, kako delajo njihovi stanovski tovariši v Velenju, saj sodimo, da vaši rudarji dosegajo izredno visoko produktivnost in da so dobri strokovnjaki, ker so v zelo kratkem času uspešno obvladali delo z zahtevno sodobno rudarsko mehanizacijo.

Prepričan sem, da se lahko naši rudarji pri vas veliko naučijo, mi pa se bomo pri nas potrudili, da pokažemo čimveč novega vašim rudarjem!

RUDAR: Ali želite ob koncu tega našega kratkega razgovora povedati še kaj, kar vas nismo vprašali?

PANČENKO: Da! Rudarjem in vsem drugim delavcem Rudarsko - elektroenergetskega kombinata Velenje želimo vsi člani delegacije veliko delovnih uspehov in zdravja, enako tudi njihovim družinam... Želimo jim tudi, da bi do praznika občine Velenje, 8. oktobra, izpolnili vse naloge, s katerimi nas je seznanil predsednik poslovnega organa RLV - diplomirani inženir rudarstva Slavko Janežič.

Če boste izpolnili vse te naloge, bomo tudi mi veseli.

Nazadnje pa se vsi zahvaljujemo za topel sprejem in za vse, česar smo bili pri vas deležni. Edini možni način, da pokažemo v celoti našo hvaležnost in da vam vrnemo del vaše gostoljubnosti pa je seveda, da nam čimprej vrnete obisk. Nasvidenje v Krasnolimanjskaji!

Uredništvo

V BEOGRADU IN DJERDAPU

Zapis z izleta velenjskih invalidov, ki ga bi bilo škoda prepustiti pozabi

Pomlad. Čas, ki mlade po letih spravi v neugnano prešernost, mladim po srcu pa po žilah hitreje požene življenjsko tekočino.

Ta letni čas, ki vdahne naravi čudovit opoj za novo rast, je tudi izredno učinkovito mazilo za ljudi, ki so jim leta dela in neprestanih naporov odvzela prirojeno gibčnost sklepov, tisto največje bogastvo, ki ga ima človek - to je zdravje.

Nocoj, v tem lepem spomladanskem večeru, ko s prijatelji stojim na celjski železniški postaji in čakam prihod vlaka, ki nas bo odpeljal v Srbijo, nam je zavoljo nemira v zraku in potovalne mrzlice vsem vse drugače... Bolne hrbtenice so zavrane, išias ni tako nadležen kot druge dni, prazen rokav znanca ob meni se mi - vtaknjen v žep suknjiča - nepri zadeto nasmiha. Celo oči se svetijo vsem enako toplo. In le malo kdo se v teh trenutkih spomni, da je prenekatero okoli narejeno iz porcelana. Zapletamo se v resne pogovore, kot se možem spodobi, da bi prikrili skoraj otroško veselje pred bližnjimi novimi doživetji.

Nenadoma pogovor ponikne v najavi prihoda brzovlaka iz Maribora, kar ga le še ostane, pa se zgubi v ropotu dizelske lokomotive, ki prihrumi na postajo. V dolgi vlakovni kompoziciji hitro odkrijemo dva spalnika, ki malo pozneje sprejmeta našo pisano družčino.

Pred vstopom v enega od spalnikov v slabi razsvetljavi kolodvorskih luči opazim napis, da je voz rezerviran za "Društvo invalidov Velenje". Nasmehnem se, ko me spreleti misel, da nas železničarji enkrat vendarle niso pustili na cedilu, po prijaznem pozdravu vlakovnega stevarda v stopniščnem predverju vagona pa mi zaradi te misli postane kar malce neprijetno.

Jutranje sonce nad Beogradom in vodnik, ki nas čaka na železniški postaji, nam zaželita iskreno dobrodošlico.

Po dobro prespani noči se spravimo v avtobus, ki nas čaka pred železniško postajo, in se z njim zapodimo v reko vozil proti hotelu Balkan, ki bo dva dni izhodišča na točka za naše potepe.

Po zajtrku in potem, ko v sobah odložimo prtljago, znova sedemo v avtobus in se odpeljemo po ulicah našega glavnega mesta. Najprej si ogledamo nekaj mestnih zanimivosti, o katerih nam vodnik natrosi kup podatkov, potem pa nas skoraj neopazno sprejme gričevnata pokrajina Šumadije, skozi katero hiti avtobus proti planoti Oplenac.

Na tej planoti je naš cilj - eden od glavnih ciljev našega izleta - pravoslavna cerkev, kjer je v kletnih prostorih urejen mavzolej.

To pravoslavno cerkev na Oplencu je ukazal zgraditi Peter I. Karadjordjević, srbski kralj, ki so ga ustoličili zarotniki uspešnega majskega prevrata leta 1903. Zanj je značilno, da je vladal parlamentarno, se uspešno vojskoval v balkanskih vojnah in v prvi svetovni vojni, na koncu svoje vladavine pa je bil na čelu države Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Cerkev na Oplencu je dal kralj Peter zgraditi že 1908. leta, zgrajena pa je bila šele dvaindvajset let pozneje, devet let po njegovi smrti, leta 1930.

Cerkev in mavzolej, ki so ju gradili ruski arhitekti, spadata zavoljo izredno lepih stenskih podob, sestavljenih iz raznobarnih koščkov porcelana in okraskov iz zlata, med najlepše tovrstne stvaritve na svetu. V tem okolju sedaj počivajo ostanki dinastije Karadjordjevičev, saj so razen Petra II. Karadjordjevića ali Malega - kot so mu med zadnjo vojno dajali vzdevek angleški državniki - in njegove žene Marije vsi drugi Karadjordjevići pokopani v tem mavzoleju.

Po ogledu cerkve in mavzoleja nam pošteno tekne kosi- lo, ki ga použijemo v nekdanjem kraljevem dvorcu, sedaj hotelu, potem pa se počasi vrnemo proti Beogradu.

Med potjo se povzpnejo še na Avalo, kjer se poklonimo pred grobom Nezanega junaka, ki je bil po zamisli hrvaškega kiparja Ivana Meštrovića zgrajen med obema vojnama, postavljen pa je na ruševinah srednjeveškega gradu Žrnova, ki sodi v petnajsto stoletje.

V zgodnjih večernih urah se vrnemo v Beograd.

Po večerji se nekateri naši prijatelji porazgubijo po sobah, drugi spet izkoristijo večer za ogled trgovinskih izložb v okolici hotela Balkan. Promet na cestah je še vedno tako gost, da o kakem mirnem sprehodu ne more biti govora. Zato se kaj kmalu tudi najvztrajnejši odpravimo k počitku, saj imamo jutri pred seboj še precej bolj naporen dan, kot je bil današnji.

Nedeljsko jutro se šele prebuja, ko se zberemo v hotelski recepciji. Mesto po živahni sobotni noči spi spanje pravičnega, ko odhajamo proti donavskemu pristanišču. Na privezu se že ziblje velik bel hidrogliser, ki nas bo odpeljal v sto trideset kilometrov oddaljeni Djerdap. Za večino od nas je vožnja s tem "motornim drsalcem", ki ob izkoriščanju hidrodinamičnega vzgona pri največji moči motorjev dosega izredno velike hitrosti, pravo doživetje. Kljub temu pa se razveselimo, ko po treh urah vožnje dosežemo rečno pristanišče Djerdap, od koder nas z avtobusom odpeljejo v djerdapsko turistično naselje. Tu si najprej ogledamo film o izgradnji in odprtju tega našega gigantskega hidroenergetskega objekta, nato pa odidemo na ogled elektrarne.

Iz množice podatkov, s katerimi nas zasujejo naši vodniki, naj povzamem le to, da sodi ta naš največji hidroenergetski objekt pri Kladovu, ki smo ga zgradili v so delovanju z Ljudsko republiko Romunijo, med največje tovrstne objekte v Evropi. Omeniti kaže tudi, da je z izgradnjo jezusa za elektrarno voda na obeh bregovih Donave zalila kar nekaj celih naselij, tako da je bil velik problem ob izgradnji elektrarne že iskanje novih domov za prebivalce poplavljenih krajev. Vendar vse probleme je odtehtala izgradnja elektroenergetskega proizvodnega velikana, s skupno instalirano močjo 2 000 MW, poleg tega pa se je z izgradnjo elektrarniškega jezusa povečala tudi plovnost Donave skozi Djerdap.

Našo pozornost je močno pritegnil tudi sistem ogromnih veznih posod in komor, ki omogočajo plovbo prek velikanskega jezusa. Zaradi njega je namreč treba rečna plovila spravljati prek 37 (sedemindeset!) metrov visoko stopnico, da lahko nadaljujejo plovbo proti črnomoški obali ali pa v notranjost celine.

Po ogledu hidroelektrarne in okoliških objektov se odpeljemo v Kladovo, kjer imamo v hotelu ob Donavi kosilo. S terase tega hotela je prelep razgled na reko in na romunsko obalo, ki je posejana z objekti rečnega pristanišča in ladjedelnice.

Nekoliko utrujeni od množice vtisov se sredi popoldneva spet vkrcamo na hidrogliser in po dobrih treh urah vožnje nas pozdravijo prve svetilke v beograjskem rečnem pristanišču. S tem pa se večji del našega dnevne izleta tudi že izteka.

Potem ko se poslovimo od prijaznih delavcev v hotelu Balkan in povečejamo v hotelu Beograd, ki je takoj zraven beograjske železniške postaje, smo v prvih nočnih urah spet v železniških spalnikih.

Še v noč - ko vlak že odpelje in mimo okna začne hite ti neskončna Panonska nižina, ki jo le tu in tam preseka kajo snopi luči strnjenih naselij - zbiram in urejum

vtise z obiska v Srbiji. Končno pa me enakomerno drdranje koles pospremi v zdravo spanje.

O poti iz Celja, kjer smo v zgodnjem ponedeljkovem jutru izstopili iz vlaka in čakali na avtobus iz naše delovne organizacije Avtopark za vrnitev v Velenje, ne kaže izgubljati besed. Saj smo se kmalu znašli na velenjski avtobusni postaji, kjer se je bilo treba raziti.

Ljudi, ki so poskrbeli, da organizacija našega izleta v Srbijo ni niti za trenutek zatajila, pa je le treba omeniti in jim reči: hvala za ves vaš trud! Posebej to velja za predsednika "Društva invalidov Velenje" - Eda CENTRIHA, ki ima največ zaslug za to, da je izlet bil tako prijeten...

Alojz ŠTIH, temeljna
organizacija RLV "Klasirnica"

V Beogradu pred glavnim vhodom v palačo zvezne skupščine - vedra mladost!

Sporočilo strokovne knjižnice SOZD REK Velenje

NOVE STROKOVNE KNJIGE

V zadnjem času so izšla tudi tale nova strokovna dela!

- Ribarič: Delegatski sistem kot sredstvo integracije dela in politike, cena 280 dinarjev

- Jerovšek: Učinkovita delovna organizacija, cena 360 din
- Predpisi o izvršnem postopku, cena 150 din
- Deželak: Teorija in praksa raziskave tržišča, cena 380 din
- Predpisi o obligacijskih razmerjih - 2. zvezek, cena 160 din
- Zakon o splošnem upravnem postopku in zakon o upravnih sporih, cena 100 din
- Zakon o obdavčevanju proizvodov in storitev v prometu, cena 800 din

S slavnostnih srečanj delavskih svetov in letošnjih delovnih jubilarov delovnih organizacij "ESO" in "Avtoparka" in delovne skupnosti "skupnih služb naše sestavljene organizacije" zadnji delovni dan pred 3. julijem

Delovna skupnost skupnih služb naše sestavljene organizacije je svojim letošnjim delovnim jubilarom to slovesnost pripravila v Delavskem klubu. SPODAJ od leve proti desni: udeleženci Albin Medved (socialni delavec), Stane Žula (vodja socialne službe), Jože Volk (vodja strokovne knjižnice) in Franc Lipovšek (vodja kadrovske službe naše sestavljene organizacije).

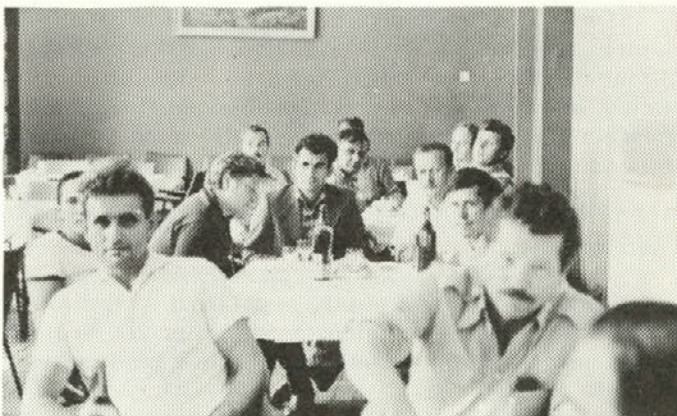
- Zakon in predpisi o kakovosti proizvodov, del in storitev, cena 200 din
- Statut skupnosti pokojninskega in invalidskega zavarovanja, cena 240 din
- Pravna enciklopedija, cena 1 500 din

Naročila iz SOZD REK Velenje sprejema "Strokovna knjižnica SOZD REK Velenje" (soba 35 nad pošto Velenje, telefon interno 356) - vsak delovni dan od 10. do 14. ure.

ZGORAJ - Delovna organizacija ESO je srečanje priredila v svoji menzi - z enakimi drobnimi pozornostmi do slehernega delovnega jubilara kot vsako leto!

SPODAJ - Skoraj sočasno z delovno skupnostjo skupnih služb naše sestavljene organizacije je imel v Delavskem klubu srečanje tudi Avtopark, le da v drugem prostoru in poživljeno z nastopom "Kajuhovcev".

Portreti naših delavcev

Anton STROPNIK, referent za socialno zavarovanje v socialni službi naše sestavljene organizaci je

Mislil sem, da se bo lahko pogovarjati s človekom, ki ga srečujem vsak dan. Mislil sem, da je njegovo delovno področje takšno, da bo omogočalo bogato pripoved in še hvaležnejše pisanje. Mislil sem tudi, da se bova v pogovoru na neboleč način lahko pogovarjala o ljudeh, ki jim je delo poškodovano ali celo potrgalo ude, načelo hrbtenice ali kako drugače zmanjšalo telesno moč in sposobnosti... da se bova lahko na neboleč način pogovarjala o ljudeh, ki bolni vztrajajo pri delu, in zdravih, ki bolniško preživljajo v gostinskih lokalih...

Preveč sem pričakoval.

Ne gre za to, da pogovor ni bil zanimiv. Tonček je zanimiv sogovornik... Le življenje mu ni prizaneslo s trdoto in z neusmiljenimi preizkušnjami, ki bi vrgle ob steno tudi mnogo močnejše ljudi.

Rodil se je na hribovski kmetiji kot sedmi izmed devetih otrok. Nobene možnosti ni imel, da bi ostal v toplem zapečku domačega ognjišča. S sedmimi leti je s culo na ramenih in s pekočo vlogo materinih solz na licu odšel služiti za pastirja. Pobočja nad Mozirjem so postala njegov drugi dom, in za celih enajst let so mu bile edine prijateljice živali...

Devetnajst let star se je poslovil od pašnikov in oskrbnika. Odšel je v dolino iskat večji kos kruha.

Mlad in neuk, kakršen je bil, je poizkusil delati tu in tam, dokler ni poleti šestdesetega leta prišel v velenjski rudnik... Še istega leta je pri delu v jami izgubil roko!

"Delo v jami je bilo takrat še zelo naporno in nevarno," se danes spominja Tone.

"Resno sem razmišljal, da bi spremenil delovno okolje in odšel v kranjsko "Iskro", kamor me je vabil prijatelj... pa je nesreča v jami pokopala vse moje načrte!"

Zanima me, kako je prišlo do nesreče. Tonček nekaj časa razmišlja, potem pa le razodene okoliščine, v katerih mu je odtrgalo desno roko nad komolcem.

"Vendar tega ne napiši!" me zaprosi potem, ko je končal pripoved, in pridene: "Veliko let je minilo od takrat, in nesmiselno bi bilo sedaj pogrevati dogodke, ki so jih vsi, razen mene, že zagotovo pozabili... Še tako sem slišal, da me 'jezik tepe'."

Po nesreči se je Tonček nekaj mesecev zdravil, nato

pa je postal receptor v upravi tedanje delovne organizacije RLV.

"Dovolj časa sem imel, da sem razmislil o svojih življenjskih perspektivah. Ugotovil sem, da brez ustrezne šolske izobrazbe nimam kaj dosti pričakovati. Zato sem najprej dokončal osnovno šolo za odrasle, potem pa sem se vpisal v večerno ekonomsko srednjo šolo v Celju in jo tudi uspešno končal.

Po ekonomski šoli sem potlej skoraj deset let opravljal dela in naloge v knjigovodstvu osebnih dohodkov, konec 1974. leta pa sem postal referent za socialno zavarovanje."

Vmes si je Tone ustvaril tudi družino, od katere mu je zdaj ostal le sin; Aleš mu je ime. O tem obdobju svojega življenja je Tonček bolj kot ne molčeč, zato pogovor preusmerim na njegovo delo.

Zanima me, s kakšnimi problemi se pri svojem delu srečuje najpogosteje.

Tonček nekaj časa razmišlja, potem pa pove, da so v resnici veliki problemi znatno manjši, ker veliko sodeluje z vodji jamskih in zunanjih temeljnih organizacij, ko gre za vprašanja zaposlovanja jamskih invalidov.

"Kljub izredno razvejani dejavnosti v našem kombinatu pa se pri zaposlovanju invalidov - ni mi treba poudarjati, da se s tem ukvarjam največ - še vedno srečujemo s primanjkovalom del in nalog, ki bi ustrezale različnim kategorijam invalidov," meni Tone Stropnik in nadaljuje:

"Da je problemov še več, so krivi predpisi zdravstvenih skupnosti, saj so marsikdaj povsem v nasprotju z možnostmi delovnih organizacij.

Sprašuješ tudi o delu zdravniške komisije!

Vem, da je veliko pripomb na račun njenega dela... Ne mislim opravičevati lanskega dogodka, ko je zdravniška komisija poslala delavca na delo, ta pa je drugi dan umrl. Povedati želim, da je tudi njeno delo zelo naporno. Dolge vrste ljudi obravnavajo v komisiji in se pri tem zavedajo, da je med bolniki zelo verjetno tudi nekaj simulantov. Torej delavcev, ki se jim enostavno ne ljubi delati. Prav ti pa veljajo naše zdravstvo in družbo na splošno največ.

Na podlagi izvidov, ki jih bolnik prinese komisiji, ta sicer lahko precej natančno oceni, v koliki meri je delavcu potrebno nadaljnje zdravljenje. Se pa tudi zgodi, da tako oceno ni možno izreči povsem zanesljivo. In takrat lahko pride do problematičnih odločitev bodisi za delavca ali njegovo delovno organizacijo. Vendar del krivde je pri tem treba pripisati tudi delovnim organizacijam, če bodisi preveč ali premalo skrbijo za čim prejšnjo vrnitev delavcev na delo.

Ob tem vsekakor ne kaže spregledati, da pogosto nalletimo tudi na zdrave 'bolnike', takšne, ki bolniško preživljajo povsod drugje, samo v miru doma ne. In to kljub temu, da si naša strokovna služba prizadeva najti čimveč takih 'bolnikov' in da o odkritih kršitvah bolniške obvešča zdravniško komisijo.

In še tole bi rad povedal!... Veliko delavcev pri haja k

Anton STROPNIK za svojo vsakodnevno delovno mizo in Ladislav KOROŠEC doma med pogovorom za naše glasilo (spodaj)

meni, ki so zares bolni ali pa so celo že kar invalidi, ker so pretiravali z obremenjevanjem svojega organizma... Človek ni stroj. Tega bi se morali zavedati tako delavci kot tudi nadzorno osebje," pove Tone in obmolkne.

Tudi za Tončka pravijo sodelavci, da je garač. Omenim mu to in ga vprašam, kako preživlja prosti čas.

Tone se sedaj prvič nasmehne in po krajšem premisleku odgovori:

"Rad poslušam glasbo; ni važno, katere zvrsti je, le da je kvalitetno izvedena. Tudi berem rad. Največ pros tega časa pa seveda namenim sinku Alešu, da mu na ta način, kolikor se le dá, lahko dajem tudi tisto, kar bi mu morala mati. To pa ni tako lahko, saj nama že v trgovinah, ko s sinkom želiva zanj to ali ono kupiti, manjka ženska roka in okus."

Na koncu mi Tonček zaupa še: "Že petnajst let živim v garsonjeri, zdaj pa si s sinkom želiva malo večje stanovanje... Vsaj toliko večje, da bi lahko imela vsak svoj prostor za spanje!"

Najin razgovor na vsa načeta vprašanja ni dal odgovora; vsaj zapisal nisem vseh. Tonček je tako želel, in spoštoval sem njegovo željo.

Razumem ga, saj življenjske grobosti mu niso prizanesle... In tudi prav ne bi bilo, da bi ga sedaj, po dvajsetih letih dela, še "tepel jezik". Saj se razume-mo...

- bo -

Ladislav KOROŠEC, poklicni šofer v Avtoparku

Prav malo ljudi poznam, ki so bili vse svoje življenje zadovoljni. Nekateri so imeli pretežno mladost, drugi so imeli smolo pri izbiri zakonskega tovariša, tretji niso dosegli osebnih ambicij v poklicu. Skratka, razlogov za nezadovoljstvo v življenju ljudi je razmeroma veliko. Zato pa toliko bolj osvežujoče deluje srečanje s človekom, ki po tridesetih letih dela v enem samem delovnem okolju med pogovorom izjavi, da bi rad doživel še enkrat vse tisto, kar je preživel v tem okolju in v dvajsetih letih svojega življenja predtem.

Seveda pa tega nisem vedel sredi tistega torkovega popoldneva, ko sem po vročem junijskem soncu koračal po cesti proti domu Ladislava KOROŠCA, poklicnega šoferja, zaposlenega v delovni organizaciji Avtopark.

Jezen na ves svet - kot večina voznikov s parnimi registrskimi številkami - sem ugotavljal, kako okorno

premetavam noge po vrelem asfaltu. Šele zadnje metre pred ciljem je moja nesmiselno jezo odpihnila okoličar, zares vredna pozornosti... Lične hiše, ozaljšane s cvetličnimi nasadi, in spokojen mir krog njih so me pomirili, pa čeprav sem bil hudo slabe volje.

Ladislav Korošec me pričakuje... Za mizo v kuhinji prebira časopis.

"Velikokrat doslej za branje nisem imel časa," mi pove potem, ko se pozdraviva.

Prav rad mu verjamem, saj se vsakodnevno delo šoferja le redko konča točno ob dveh popoldne... Koroščeva hiša pa prav tako nosi novejši datum izgradnje in zadovoljo tega je le malo verjetno, da jo je dobil "na ključ", kot se popularno imenuje nakup hiše brez prejšnje garaške soudeležbe lastnika pri izgradnji. Vprašam ga o tem.

"Seveda smo jo gradili večidel sami," odvrne Korošec, se nasmehne in doda:

"Mar je mogoče kupiti hišo 'na ključ', če petnajstega v mesecu prineseva z ženo domov samo dve povprečni slovenski plači in imava še dva šoloobvezna otroka?"

Nekaj izgovorjenih stavkov zadošča, da precej natančno uganem, kje je tekla Koroščeva zibel.

"V Letušu sem se rodil," mi odvrne, ko mu omenim, da ga njegovo narečje izdaja za domačina krajev, ki ležijo nekje na meji med Zgornjo in Spodnjo Savinjsko dolino.

"Tudi v osnovno šolo sem hodil v Letušu," nadaljuje. "Še ne devetnajstletnega fanta so me potem, med vojno, 1942. leta, lepega dne okupatorji vtaknili v nemško vojsko. Po triindvajsetih mesecih sem smel prvič na dopust in to priložnost sem izkoristil za odhod v partizane," preleti svoje življenje v dneh vojne.

To, kako so s terenci v Letušu režirali predstavo vdora partizanov, ki so nasilno odvedli ubogega Vlada, v resnici pa je bila igra potrebna zaradi varnosti njegovih staršev, ki so ostali doma, je zgodba za sebe, in o njej kdaj drugič kaj več!

S partizani se je Korošec prebil do kurirske postaje TV-22, od tam pa je odšel v komando mesta Gornji grad, kjer so ga zadržali za opravljanje kurirskih nalog.

Svobodo je dočkal v Ljubljani, od koder je bil premeščen v narodno milico na Vransko, zadnje mesece pred doslužitvijo vojaške obveznosti v Makedoniji pa je delal v Ljubljani pri notranji upravi.

Po prihodu iz JLA je v Ljubljani leta 1946 opravil šolo za poklicne voznike motornih vozil, sodeloval zatem nekaj mesecev v mladinskih delovnih brigadah pri sečnji lesa, nato pa se je usedel za krmilo...

"Tega sem si vedno želel najbolj," mi reče Korošec in nadaljuje: "Za take ljudi, ki so znali voziti, je bilo v prvih letih obnove vedno dovolj dela... Tridesetega aprila 1950. leta sem začel delati pri velenjskem rudniku. Malo kamionov smo imeli na začetku. Zdi se mi, da le sedem ali osem. In še ti so bili bolj ali manj zapuščina druge svetovne vojne. Zato ni čudno, da smo

med tednom nonstop vozili, v nedeljo dopoldan popravljali, popoldan pa spet vozili. Takšni časi so bili takrat."

Zanima me, če se spominja, kateri avto je vozil prvič.

Seveda se spominja... To je bila stara gasilska škoda, pri RLV pa stara Opelova limuzina.

"Vendar jaz nisem hotel voziti osebnega vozila. 'Na kamion me dajte!' sem rekel. In dali so me."

Kar verjeti ne morem, da sem slišal prav. Zato ga vprašam, če je to, kar je povedal, resno mislil.

"Seveda," odvrne Korošec in se nasmehne.

"Res je delo s tovornjakom - posebno pozimi, ko sta na cesti sneg in poledica, in sredi poletja, ko je huda vročina, naporno. Ni pa lepše vožnje od vožnje s tovornjakom spomladi in v jeseni. Razlika med delom z osebnim avtom in tovornim vozilom je velika; predvsem kar se tiče obvladovanja moči motorja in teže tovora, ki ga prevažate na kamionu. Človek je pri tem le posrednik, vendar menim, da je njegova vloga pri tovornjaku večja kot pri osebnem vozilu," razloži svoj nasmehek Vlado.

Potem izračunava, da je v tridesetih letih prevozil več kot milijon in dvesto tisoč kilometrov.

"Brez nesreče," poudari Vlado, "razen enkrat, ko se je nekdo z osebnim avtomobilom zabil v moj tovornjak, ker ni prav omejil hitrosti! Osební avto je bil precej razbit, tovornjak le malo, nama pa se ni nič zgodilo," še pristavi.

Ker sva že ravno pri nesrečah, ga vprašam, kaj sodi o velikem številu prometnih nezgod na naših cestah.

Moj sogovornik ob naštevanju vzrokov nesreč na prvo mesto postavi slabe ceste, za temi pa nespametno prehitjevanje, ki je po njegovem mišljenju posledica neskončnih kolon, torej zopet slabih, ali boljše rečeno, premalo zmogljivih cest. Povzročiteljev nesreč pa je po njegovem mnenju enako pri vseh vrstah voznikov. "Nobeni posebej ne izstopajo, pa čeprav statistike včasih govorijo drugače," je dejal.

Trenutek zatem govori o "njegovih" tovornjakih... Ne spominja se več, koliko avtomobilov je zamenjal v svoji bogati voznikiški preteklosti, vé pa, da je največ kilometrov prevozil s kamioni tamovci. Njegov najljubši tovornjak, s katerim vozi tudi sedaj, pa sodi v Mercedesovo družino.

"Sto dvajset tisoč kilometrov sem prevozil z Mercedesom, ki ga imam sedaj, v preteklih nekaj letih in nikoli nisem imel večjih težav. To so res odlični stroji," pohvali to vrsto avtomobilov.

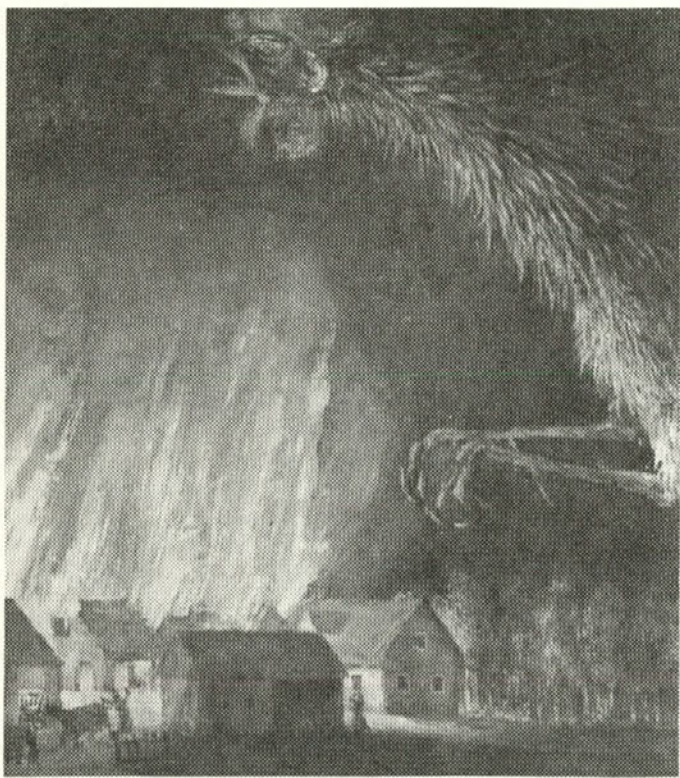
Zadnje leto ga lahko kot voznika tovornjaka vsak dan srečamo na cesti med Velenjem in Rušami; iz Tovarne dušika Ruše vozi plin, aceten, za plamensko varjenje, ki ga v večji ali manjši meri uporabljajo v vseh delovnih organizacijah v našem kombinatu.

Pripomnim, da je to najbrž precej nevarna vožnja.

"Niti ni," odvrne Korošec. "Res je, da veljajo za prevoz takšnega tovora, kot je aceten, posebni varnostni

predpisi. Ti terjajo manjšo obremenitev vozila, kot je dovoljena pri drugih tovornih. Pa dovoljena maksimalna hitrost je precej manjša, kot je običajno. In vozilo mora biti opremljeno s posebnimi svetlobnimi znaki... Je pa še več drugih posebnih zahtev. Toda vsem tem zahtevam sem se hitro privadil. Priznati pa moram, da drugi udeleženci v prometu dokaj spoštljivo upoštevajo vedno prižgani rumeni lučki na sprednjem delu in močni rdeči lučki na zadnjem delu vozila s takim tovorom."

Ladislav Korošec se bo čez nekaj let umaknil k počitku. Še tri ali štiri leta mu manjkajo do upokojitve. Vendar o tem sedaj še ne razmišlja. Zdi se mi, da je kar pravšnji trenutek za to, da ga vprašam, kaj bi postal, če bi bil še enkrat mlad.

Janez Vidic: POŽAR - olje, platno, 1970 - izrez

"Šofer bi bil, šofer tovornjaka," odvrne, ne da bi pomislil.

"Ničesar si nisem bolj želel, kot da bi vozil s tovornjaki. Rad vozim z njim še sedaj in rad bom vozil vse dotlej, dokler bom smel..."

To je torej tisto, kar me je pri Ladislavu Korošču najbolj presenetilo: njegova velika ljubezen do kamiona od malih nog... Zavestno nisem napisal, da je bila to njegova edina ljubezen. Že v osnovni šoli je namreč spoznal svojo življenjsko sopotnico, ženo Franjo, s katero sta razširila svojo družino za hčerko Vlado in sina Branka. Sin ne bo odšel po očetovih stopinjah, vendar

očeta to ne moti.

"Vsak mora izbrati tisti poklic, ki mu bo v zadovoljstvo," je poudaril, preden sva se razšla.

Kar malce nevoščljiv sem odhajal iz Koroščeve hiše. Nevoščljiv zaradi iskrenega in neskajljenega zadovoljstva, ki je ves čas pogovora žarelo iz mojega sogovornika. Nevoščljiv tudi zaradi njegove tako zastavljene življenjske poti, da je lahko izkoristil vse tisto, kar je veselilo njega in njegovo družino.

Prav lahkotne misli, s katerimi me je pospremil čez prag, pa so mi pozneje, ko sem bil že doma, utrnile preblisk, da je takšno življenje tudi velika umetnost; umetnost, ki je vredna občudovanja.

- bo -

Solidarnostna pomoč delavcev našega rudnika Kotnikovim na Paškem Kozjaku ob nesreči zaradi "rdečega petelina"

Letos sredi aprila so Kotnikovi na Paškem Kozjaku zaradi "rdečega petelina" v eni sami noči bili ob hišo in gospodarsko poslopje...

Bil je nedeljski večer. Družina Martina Kotnika je zadovoljna legla k počitku. Po napornem tednu so večji del dneva izrabili za lažja opravila okoli hiše in v hlevu; naslednje jutro pa bo treba spet vstati, še preden bodo zapeli prvi petelini. Sinova, Hinko in Anton, se bosta spustila v dolino, na delo v velenjski rudnik, druge pa čaka delo na kmetiji.

... Sredi noči se Hinko nenadoma prebudi. V nočno tišino se meša prasketanje, ki si ga zaspani možgani s težavo poskušajo razložiti. Hinko se nasloni na komolce in napol odprte oči poiščejo okno. Na snežni belini pod njim poplesujejo oranžne sence... Hinku zagomazi po telesu na tisoče drobnih mravelj, in v trenutku je povsem buden. Skoči iz postelje in v samih spodnjicah zdrvi do hišnih vrat. Na pragu mu močna svetloba vzame pogled, vendar trenutek zadošča, da spozna kruto resnico: gospodarsko poslopje je v plamenih!... "Ogenj, hlev gori!" vpije, medtem ko teče nazaj v hišo, si v njej natakne hlače, potem pa odhiti proti hlevu, kjer že mukajo prestrašene krave.

Nekaj trenutkov pozneje rešuje iz podivjanih plamenov vsa Kotnikova družina. Rešuje tisto, kar se rešiti še dá. Še preden se dobro zavejo, ognjeni zublji ližejo tudi hišo. Medtem ko popuščajo goreči tramovi na gospodarskem poslopju in se streha ob spremljavi nešteatih iskrice sesuje, Kotnikovi rešujejo imetje iz hiše. Le nekajkrat stečejo skozi vrata, potem pa plameni pogoltnjejo, kar je ostalo. Ostalo pa je praktično vse, kar so imeli, saj tisto, kar so rešili, ni omembe vredno.

Jutranji svit najde Kotnikovo družino in bližnje sosede na pogorišču, iz katerega se še vedno kadi, ogenj pa je medtem že ugasnil. Zakaj tudi ne bi, ko pa je popravil vse, kar so Kotnikovi premogli!

Huda nesreča Kotnikovih je močno odjeknila med prebivalci Paškega Kozjaka in občine Slovenj Gradec, v katero spada njihova domačija. Odjeknila pa je tudi v Velenju – še posebno med delavci RLV, kjer sta zaposlena Hinko in Anton; Hinko v temeljni organizaciji Zunanja dejavnost, Anton pa v Jamskem transportu... Kotnikove so med prvimi obiskali predstavniki osnovnih organizacij zveze sindikatov in temeljnih organizacij našega rudnika, ki so kmalu po tem obisku zbrale skupno za 5 450 000 starih dinarjev solidarnostne pomoči; od tega samo z osebnimi prispevki delavcev Jamskega transporta 2 225 000 starih dinarjev... Večji del te pomoči so Kotnikovi dobili v denarju, preostanek pa s pošiljko dveh ton cementa. Poleg tega pa jim je RLV omogočil nabavo še štirih ton cementa na lastne stroške.

Tudi tovarna gospodinske opreme "Gorenje" je pomagala prizadeti družini. Darovala ji je opremo za kuhinjo in pralni stroj. Člani Planinskega društva Velenje pa so zanjo z osebnimi prispevki zbrali 1 310 dinarjev.

Na pomoč ji je priskočila tudi mislinjska "Konfekcija". V njej zaposleni delavci so zanjo zbrali 7 800 dinarjev. "Lesna" iz Slovenjega Gradca pa je Kotnikovim dala tri okna in tri vrata, medtem ko so jim slovenjegraški gradbinci darovali osemdeset kosov lesenitnih plošč za streho. Tudi zavarovalnica je izplačala tisto, kar je morala izplačati (29 000 dinarjev).

A če še vedno drži pregovor, da "kdor hitro dá, dvakrat dá", so Kotnikovim največ pomagali njihovi sosedji, ki še sedaj imajo pod streho njihovo živino; pa tudi Kotnikovci so nekaj časa stanovali pri njih... vse do takrat, dokler si za prvo silo niso zgradili stanovanjske barake.

Solidarnost naše ožje in širše družbene skupnosti s so-delavci in soobčani v nesreči je torej še enkrat dobro opravila preizkušnjo! /Jože BLATNIK, temeljna organizacija RLV "Jamski transport"/

PRIPIS UREDNIŠTVA

Po prejemu prispevka Jožeta Blatnika smo zvedeli, da so v juniju delavci temeljne organizacije RLV "Jamski transport" priskočili Kotnikovim na pomoč še z udarniško delovno akcijo na gradbišču njihove nove domačije. Poleg tega pa tudi, da jim bodo verjetno na tak način priskočili na pomoč še drugi delavci RLV.

Anton Kotnik pa je že Jožetu Blatniku naročil, naj prispevku, ki nam ga bo poslal, pripiše tole.

"Vsi Kotnikovi s Paškega Kozjaka št. 86 se vsem, ki so nam ob naši veliki nesreči priskočili na pomoč, od srca zahvaljujemo za vse, kar so nam dali in kar so za nas naredili. Še posebej pa se zahvaljujemo sindikalni organizaciji in temeljnim organizacijam RLV, saj si niti pomisliti nismo upali, da nam bodo tako pomagale. Srečno in še enkrat HVALA!"

Ludvik FUJS, reprodukcijski fotograf v naši delovni organizaciji "Tiskarni"

Poln je podedovane ljudske modrosti, hudo grenkih življenjskih izkušenj, opreznosti, stalno iščočega nemira – kar sle po vide-nju in obvladovanju vsega okrog sebe, posebno pa sveta svetlobe in senč.

To zadnje – strast po odkrivanju in prestrezanju skrivnostnih iger svetlobe in teme na karkoli, zaslon, fotografski papir, reprodukcijski film ali kaj drugega – mu je verjetno dalo tudi moč, da je premagal bolezen, ki ga je pred tridesetimi leti komaj devet-najstletnega obsodila na smrt – pljučno tuberkulozo!

Pljučna tuberkuloza ali kar jetika, sušica – kakor smo jo pri nas marsikje s strahom imenovali še celo poldrugo desetletje po osvoboditvi – je Ludviku Fujsu popolnoma skazila fantovska leta... Odrinila ga je na rob že tako nič kaj prida vaškega življenja v Prekmurju, ki mu je pripadal od rojstva... in kar je bilo še hujše: bistremu in odprtega srca, kakršen je bil na pragu mladeniških let, je pri koreninah spodrezala vse upe, ki jih je kmečki in delavski mladini širom po Jugoslaviji zanetilo leto 1945.

"Krivec vsega, kar sem hočeš nočeš moral prestati, je birokracija." To reče vsakič, kadar pridem z njim v pogovor, pridem pa vsaj enkrat vsakih štirinajst dni. Če se vreme kisa, in mu kot nekdanjemu tuberanu, kakor se sam imenuje, pljuča s težavo oplajajo kri s kisikom, pa skoraj vedno pridene še: "In tudi zdaj je glavni krivec vseh krivic, ki doletijo kogarkoli v naši družbi, birokracija!"

Prav ima, ker presneto temeljito presodi tudi, kdaj je kdo same-mu sebi birokrat.

Zaradi enega dinarja
je bil skoraj ob življenje

To je bilo leta 1950, kmalu po tistem, ko so ga po dveh težkih operacijah na pljučih odpustili iz bolnice za tuberkulozo v Topolšici in je prišel domov, v rojstne Pečarovce pri Murski Soboti, kjer se bi naj do kraja pozdravil, pa se na noben način ni mogel. Nasprotno: iz dneva v dan je bolj hiral, ker se je vse zarotilo proti njemu. Kako to? Takole mi je o tem pripovedoval!

"Po dveh operacijah v razdobju dveh mesecev – tako imenovanih pnevmolizah za obe krili pljuč, ki sta mi prej že obsojenemu na smrt zaradi prepoznega začetka zdravljenja zanesljivo rešili življenje – in odpustu iz bolnice, se bi naj doma še kaka tri leta zdravil. In to tako, da bi redno hodil v najbližji protituberkulozni dispanzer na preglede in po zrak za vzdrževanje pljuč pod potrebnim pritiskom za hitrejšo zacelitev kavern.

A kako, vprašam vas, se bi naj tri leta zdravil na takšen način? Najbližji protituberkulozni dispanzer je bil šele v ormoški bolnici in zaradi tega sem moral preživeti brez vsega, reven kot miš, kar dva dni doma, da sem z vlakom, kakršen je bil takrat, prišel tja, opravil vse potrebno v dispanzerju in se potem vrnil domov.

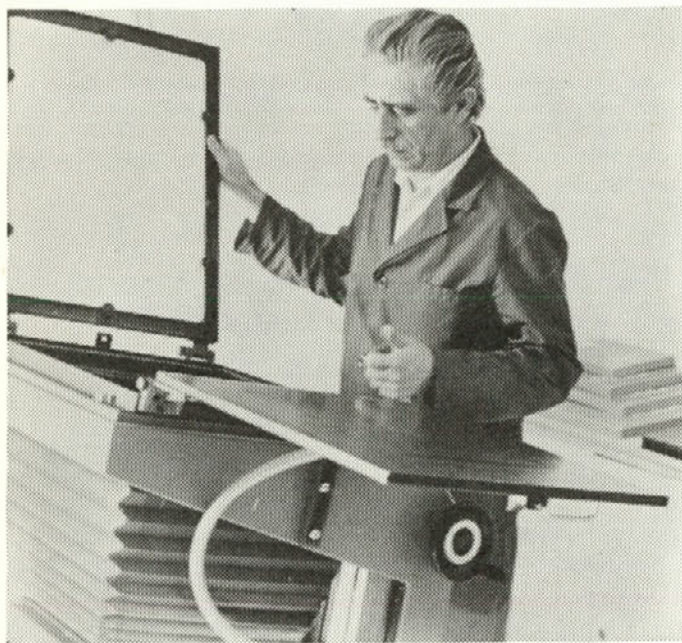
Res, reven sem bil kot miš. Saj doma smo se s tistim hektarom in pol zemlje, kolikor smo je imeli skupaj z nerodovitnim svetom, komaj preživeli... Jaz, mati in še dva brata; oče pa je umrl že kmalu po vrnitvi iz enega od vojaških taborišč v Nemčiji, kjer se je kot jugoslovanski vojak znašel takoj ob razpadu Kraljevine SHS. Pobralla ga je bolezen na želodcu, ki jo je prinesel iz taborišča.

Družbene pomoči, podpore za zdravljenje pa kljub temu, da bi jo v takih razmerah moral dobiti, nisem dobil. Pri tedanjem okrajnem ljudskem odboru v Murski Soboti sem na kup prošenj pri-tožb dobil vedno enak odgovor: 'Mati, ki je vaša skrbnica, ima 3 000 dinarjev letnega dohodka na družinskega člana, zato do kakšne socialne podpore niste upravičeni. Če bi imela 2999 dinarjev, pa bi bili upravičeni.'

To, vidite, je birokracija. To, da bi zaradi enega dinarja bil skoraj ob življenje. Tak odnos do človeka v stiski smrtno sovražim, saj bi zaradi takega odnosa tudi umrl, če ne bi bilo dobrih ljudi... Če ne bi bilo matere in sorodnikov, ki so si pritrgovali od ust, da bi mi pomagali... Če ne bi bilo dobrih bolniških ses-

ter v ormoški bolnici, ki so mi, ko sem prišel v Ormož na pregled in po zrak, na skrivaj dale večerjo. Kadar se je spraznila kaka postelja v bolnici, pa tudi prenočišče, da mi ni bilo treba spati v kaki šupi, kleti, hodniku, na kakšnem podstrežju ali poleti kar na kateri od klopi v ormoškem parku, preden sem se lahko z vlakom vrnil domov... In če ne bi bilo dobrih sosedov, ki so mi nesposobnemu za težja dela proti plačilu prinašali v popravilo lonce, to in ono kmečko orodje, razne gospodinjske stroje in tudi ure, da sem dobil kakšen dinar. Izdeloval pa sem tudi vžigalnike in se začel po malem lotevati še fotografije, da bi kaj zaslužil.

Vendar uvidel sem, da se kljub pomoči dobrih ljudi ne bom popravil, če si na tak ali drugačen način ne bom zagotovil popolnejšega socialnega varstva. Rekel sem si: drugega izhoda ni, kot da storim kakšno kaznivo dejanje in potem pridem v zapor, kjer bom imel redno prehrano, prenočišče in vso potrebno zdravniško pomoč... ali pa da si zdravje sam tako poslabšam, da bom zopet prišel v bolnico. Izbral sem drugo!... Nekega poletnega večera, ko je začelo močno deževati, sem skoraj v samem perilu planil iz hiše in začel tekati v dežju okrog nje in tekal in tekal do onemoglosti. Potem sem šel nazaj v hišo, se preoblekel, počakal, da se je zvedrilo, šel na vlak, in ko sem prišel v ormoško bolnico, so ugotovili, da imam temperaturo 40°C in oboje-

Ludvik FUJS pri reprodukcijski kameri v oddelku reprofotografije naše delovne organizacije "Tiskarne"

stransko vnetje rebrne mrene. Kaj so si mogli pomagati drugega, kot da me sprejmejo v bolnico! Iz bolnice v Ormožu pa sem potem kmalu prišel nazaj v bolnico v Topolšici in se v njej zdravil do 1953. leta.

Ob tembimeš morali vprašati, zakaj sem se hotel ozdraviti za vsako ceno...

Naj vam povem, zakaj?... Najprej prav gotovo zaradi nagona, posebno mladega človeka, po samoohranitvi. Potem pa spričo tega, ker nisem mogel prenesti niti misli, da bi bil dalj časa v breme komurkoli, da bi živel od miloščine, da bi živel na račun drugega... Že zmlada sem si namreč po sili razmer moral sam pri služiti svoj kruh. Bil sem najprej pastir in potem hlapec pri tujih ljudeh. In ni mi šlo tako slabo, le trdo sem moral delati. Šele potem, ko je mama ostala sama - ko je oče umrl, brata pa sta po kratki partizanščini morala oditi na doslužitev vojaškega roka, tako da sem se jaz moral vrniti domov - so se zame začeli hudi časi... Časi, ko sem skupaj z materjo od jutra do večera delal na tistih krpah domačih njiv, pridelala pa sva komaj za prisilno oddajo... Časi, ko sem stradal in si nazadnje zaradi stradeža in garanja nakopal tudi tuberkulozo.

To, vidite, so bile tiste sile, ki so me gnale k iskanju izhoda iz bolezni in ponovni postavitvi na lastne noge!"

Od priložnostnega delavca do poklicnega kinooperaterja in reprodukcijskega fotografa

Poklicna pot Ludvika Fujsa je taka, da se bi ob njej moral zamisliti vsak, kdor z lahkoto menja dobre zaposlitve ali hlasta po čim večjem osebnem dohodku, ne da bi se oziral na osnovne življenjske potrebe drugih.

Pa jo preletimo takšno, kot mi jo je izpovedal!

"Šele od pomladi 1975. leta, od prihoda v REK Velenje, v tedanjo temeljno organizacijo REK Velenje "TISK", ki smo jo od takrat po združitvi s tiskarno Doma kulture v Velenju razvili v enovito delovno organizacijo, imam občutek, da sem polnopravni človek in delavec v naši družbi. Čeprav delam le štiri ure dnevno, ker sem invalid druge kategorije, vidim, da me upoštevajo kot sebi enakega tako moji sodelavci v tiskarni kakor tudi vsi drugi delavci, ki jih poznam v REK Velenje. Povsod, kjer sem prej delal, pa so me mnogi gledali zviška, mi dali vedeti, kaj pa si, tuberan prebolevnik - pa čeprav sem delal, kolikor sem le mogel skrbno in varčno.

Nekaj časa zaradi tega, ker sem bil tuberan prebolevnik, tudi redne zaposlitve nisem dobil. Ta čas - od leta 1953, ko so me drugič odpustili iz bolnice v Topolšici, do februarja 1955 - sem komaj shajal s tistim, kar sem zaslužil s priložnostnimi deli - kot honorarni kinooperater v Topolšici pa bolnišnični kurir in sprevoznik lokalnega avtobusa na relaciji Topolšica - Šoštanj ter priložnostni fotograf. Šele 1. februarja 1955. leta sem potem dobil redno zaposlitev v bolnici Topolšici. Takrat so v njej uvedli delovno terapijo in me postavili za vodjo delavnice v okviru te terapije, poleg tega pa sem bil še naprej kinooperater kina v Topolšici. Izpit za kinooperaterja sem namreč imel. Opravil sem ga v Ljubljani, z dobrim uspehom, nanj pa sem se pripravil ob pomoči inženirjev, tehnikov in električarjev, ki so se zdravili v Topolšici.

Žal so potem to terapijo, čeprav je marsikateremu tuberanu veliko pomagala, ne vem zakaj, ukinili, mene pa dali k bolnišničnemu rentgenu, ker so takrat rentgenski tehniki bili še redki, jaz pa sem za to delo pokazal interes in sposobnost.

To delo in delo kinooperaterja v Topolšici sem opravljal do leta 1965. Vmes sem se tudi poročil - s tihim sporazumom s svojo izbranko Zofko, rojeno Triglav, v Topolšici, prav tako tuberanko prebolevnico: oba sva brez vsega, ubogi trepetliki, kako dolgo bova živela, bova drug drugega bodrila in si pomagala! In ta sporazum drži. Želim si samo, da bi naši samoupravni sporazumi tako držali... Žena mi je bila in mi je vedno v oporo. Sprejema me takšnega, kakršen sem: večkrat zlovoljnega, jezljivega - z vsemi napakami in dobrimi lastnostmi, jaz pa ji to, kolikor morem, vračam...

Leta 1965 pa sem naenkrat bil spet čisto na tleh. Krivo je bilo to, da z ženo nisva dobila v Topolšici stanovanja. Zavoljo tega sem doživel živčni zlom, in zopet se mi je odprla ena od zaceljenih kavrn. Skratka, mislil sem, zdaj me bo pa pobralo. A na srečo sem takrat prišel v stik s tedanjim upravnikom kina in doma kulture v Velenju Rudijem Hrovatom, ki je že nekaj časa iskal kinooperaterja za Velenje. Z obema rokama sem sprejel to priložnost za odhod iz Topolšice, dobil v Velenju družinsko stanovanje in vrtel film v rednem kinu in kinu filmskega gledališča v Velenju do prihoda v REK Velenje. Vmes pa sem se, kot veste, lotil tudi reprofotografije za velenjske tiskarne."

To vem, saj je tudi prva v Velenju narejena reprofotografija, ki je izšla v naših glasilih, delo Ludvika Fujsa... Delo, s katerim se ne hvali, ker je varčen pri vsem!

✱

O varčnosti na splošno Ludvik Fujs pravi: "Varčevati je treba, ko je vreča še kolikor toliko polna... Kar se tiče besed, pa ne takrat, ko se dogovarjamo, 'kaj bomo v orkestru igrali', ampak takrat, 'ko nam poklicani dirigent dirigira, kako naj izbrano skladbo igramo, da bo izzvenela čim boljše in čim lepše'..."

PRIHODNJIČ NADALJEVANJE TE RUBRIKE!

(rb)

ODŠLI V POKOJ V LETOŠNJEM LETU

Nadaljevanje objavljenih notic v prejšnji številki "Rudarja"

Štefan KODRUN,
upokojen 30. aprila

Rojen 15. decembra 1931
v Zavodnjah pri Šoštanju. Poročen
z Marijo, rojeno Vrčkovnik.

Od 1. septembra 1974 je neprekinjeno delal v RLV, predtem pa od 1964. leta pri RŠC Velenje. V RLV se je zaposlil kot kvalificirani kopač v Jami Škale. Leta 1977 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo in leta 1978 v Klasirnico, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Miroslav VIDMAR,
upokojen 29. maja

Rojen 20. novembra 1919
v Colu pri Ajdovščini. Poročen
z Doro, rojeno Arzenšek.

Od 1. oktobra 1955 je neprekinjeno delal pri RLV. Zaposlil se je kot visokokvalificirani rudarski delavec v bivši Jami vzhod. Leta 1969 je bil premeščen v bivšo Jamo zahod, leta 1972 nazaj v Jamo vzhod, leta 1975 v bivšo temeljno organizacijo RLV "Storitve" in še istega leta v bivši Steber 8, sedaj Jama Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1965 je opravil dopolnilni izpit za rudarskega nadzornika.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože JUS,
upokojen 2. junija

Rojen 18. oktobra 1925
v Šoštanju. Poročen
z Zorano, rojeno Berlot.

Od 3. novembra 1951 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1960 je bil premeščen v Klasirnico, kjer je delal vse do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Aktivni udeleženec v NOV od novembra 1944.

Gabriel PESJAK,
upokojen 2. junija

Rojen 1. marca 1926
na Tolstem vrhu, občina
Slovenj Gradec. Poročen
z Amalijo, rojeno Krejan.

Od 23. maja 1949 je neprekinjeno delal pri RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1969 je bil premeščen v Jamo zahod, leta 1972 na čelo OMKT, leta 1973 nazaj v Jamo zahod in leta 1974 v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in dobitnik zlate značke za 25 let jamskega dela.

Ljudmila PIRNAT,
upokojena 5. junija

Rojena 16. septembra 1923
na Konovem pri Velenju. Mati
dveh otrok: leta 1941 rojenega
Ivana in leta 1951 rojene Viktorije.

Od 17. aprila 1961 je neprekinjeno delala pri RLV. Zaposlila se je v bivših Zunanjih obratih. Leta 1972 je bila premeščena v kadrovsko-socialni sektor in leta 1974 v splošni sektor skupnih služb, leta 1978 pa v delovno skupnost Zavarovanje, kjer je delala do upokojitve. Zadnja leta je bila vratarka.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Antonija GORJUP,
upokojena 20. junija

Rojena 28. aprila 1923 v Šmiklavžu
pri Slovenjem Gradcu. Mati dveh
otrok: leta 1943 rojene Marije
in leta 1953 rojene Zdenke.

Od 11. decembra 1957 je neprekinjeno delala v TE Šoštanj. Zaposlila se je kot nekvalificirana delavka in opravljala najprej dela čistilke, potem pa kurirke.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Aktivna udeleženka NOV od februarja 1944.

Ivan LESKOVŠEK,
upokojen 21. junija

Rojen 26. februarja 1929
v Mozirju. Poročen
s Terezijo, rojeno Medved.

Od 11. januarja 1962 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je v Zunanjih obratih kot nekvalificirani delavec. Leta 1962 je bil premeščen v Klasirnico, kjer je delal vse do upokojitve.

Leta 1966 je opravil izpit za premikača tirov.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Alfonz ROTOVNIK,
upokojen 22. junija

Rojen 28. julija 1919
v Pesjem. Poročen
z Marijo, rojeno Krevl.

Od 1. marca 1955 je neprekinjeno delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot kvalificirani kovač in opravljalo delo kotlovskega strojnika vse do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Veronika JAVORNIK, upokojena 30. junija

Rojena 25. decembra 1923 na Paškem Kozjaku.
Mati enega otroka - leta 1957 rojenega Jožeta.

Od 1. novembra 1961 je neprekinjeno delala v TE Šoštanj. Zaposlila se je kot nekvalificirana delavka. Delala je kot čistilka v Vzdrževanju, od koder je odšla tudi v pokoj.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Aktivna udeleženka NOV od marca 1944.

Jože KOREN,
upokojen 30. junija

Rojen 16. februarja 1924
v Velenju. Poročen
z Jožefo, rojeno Jezernik.

Od 15. decembra 1950 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo, kjer

je delal do upokojitve.

Leta 1965 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1968 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in dobitnik zlate značke za 25 let jamskega dela.

Rudi LEMEŽ,
upokojen 30. junija

Rojen 4. aprila 1929
na Lopatniku pri Velenju. Poročen
z Jožico, rojeno Marovšek.

Od 2. julija 1955 je neprekinjeno delal v RLV; že prej, s prekinitvami, pa od 1943. leta. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Storitve in leta 1977 v Zračenje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1956 je opravil izpit za rudarskega nadzornika in leta 1976 še preizkus znanja za delo pri odkopni mehanizaciji.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in dobitnik zlate značke za 25 let dela v jami.

Ciril PREGLEJ,
upokojen 30. junija

Rojen 11. februarja 1928
na Konovem pri Velenju. Poročen
z Ivano, rojeno Bračič.

Od 5. decembra 1950 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani elektroinstalater v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in dobitnik zlate značke za 25 let dela v jami.

Aktivni udeleženec NOV od oktobra 1944.

Alojz ROGAN,
upokojen 30. junija

Rojen 6. junija 1926
v Dolnjih Slavečih pri Murski Soboti.
Poročen z Marijo, rojeno Ternovšek.

Od 1. avgusta 1955 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta

1974 je bil premeščen v Zračenje, kjer je delal vse do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega in leta 1963 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc VINKŠELJ,
upokojen 30. junija

Rojen 8. februarja 1925
v Veliki Malenci pri Brežicah.
Poročen z Alojzijo, rojeno Fridl.

Od 8. avgusta 1966 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1968 je bil premeščen v bivši Elektrostrojni obrat, leta 1971 pa v bivšo Plastiko in zaščitna sredstva, zdaj delovna organizacija Plastika, in v njeni temeljni organizaciji Kovinski izdelki in galanterija delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo pri združenih organizacijah v REK Velenje in dobitnik zlate značke za 30 let dela.

Anton ZIDAR,
upokojen 30. junija

Rojen 16. januarja 1929
na Gaberski gori pri Litiji. Poročen
z Jožefo, rojeno Kozlevčar.

Od 20. junija 1961 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1969 je bil premeščen v Jamo zahod, leta 1971 na OMKT, leta 1973 v Steber 8, leta 1974 v Priprave in leta 1975 v Jamo zahod, zdaj Jama Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Ivan MEŽA,
upokojen 5. julija

Rojen 10. novembra 1929
v Velenju. Poročen
s Slavico, rojeno Teržan.

Od 21. maja 1954 je neprekinjeno delal v RLV; predtem pa s krajšo prekinitevjo vse od leta 1945 do leta 1954 v TE Velenje. V RLV se je zaposlil kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1956 je bil premeščen v Jamo vzhod in leta 1975 v Steber 8, zdaj Jama Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega in leta

1964 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in dobitnik zlate značke za 25 let jamskega dela.

Baltazar KOROŠEC,
upokojen 6. julija

Rojen 15. decembra 1928
na Paškem Kozjaku. Poročen
z Zofko, rojeno Melanšek.

Od 4. novembra 1953 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1972 je bil premeščen v Jamo vzhod, leta 1973 nazaj v Jamo zahod in leta 1977 v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in dobitnik zlate značke za 25 let jamskega dela.

Po podatkih iz kadrovske evidence in oddelka za socialno zavarovanje v kadrovsko-socialnem sektorju skupnih služb SOZD REK Velenje - Vesna KORES!

Nekaj zbranih od vsepovsod

DVE DOPUSTNIŠKI

Tri tedne so bili Kovačevi na morju. Vrnili so se temno rjavi, le desna roka očeta Kovača je bila bela kot prej.

"Ni čudno," pojasni, "ko sem pa kar naprej moral segati v žep."

- Kako pa je pri vas z dopustom?

- Kot povsod. Praktično ga ima vsak dva meseca na leto: štirinajst dni pred dopustom že nihče več nič ne dela, potem ga en mesec sploh ni, po vrnitvi pa štirinajst dni tudi ni nihče sposoben za pošteno delo.

VSAK ZAČETEK JE TEŽAK

Pomočnik tolaži vajenca: "Nič ne maraj, če ti je direktor rekel tele. Poglej mene: zdaj sem samostojen, pa sem tudi začel s teletom!"

ON BO MORAL DRUGAČE

- Majdica, že spet so ti plačo zvišali! Kako pa to narediš?

- Tovariš Lojze, tudi če bi vam povedala, si s tem ne bi mogli nič pomagati...

NA DUŠEVNI KLINIKI

- Kaj je možu v celici številka 33?

- Ljubil je deklico, pa ga ni marala.

V petek navečer, 29. junija, v Delavskem klubu med družabnim srečanjem naših upokojenih delavcev po lanskem 3. juliju - Svečano odprtje razstave oljnih slik, lignitorezov in bakrenih tolčenk z motivi iz rudarskega življenja - del upokojenega rudarja in likovnika Jerneja KREŽETA iz Trbovelj. Avtorja KREŽETA (drugi z leve zadaj) je predstavil Karel ČRETNIK iz RLV (tretji z leve zadaj).

Diplomirani inženir rudarstva Mirko BIZJAK, predstavnik poslovnega odbora naše sestavljene organizacije, in Franc KRIVEC, predsednik sindikalne organizacije RLV, pri izročanju priznanja in simboličnega darila za dolgoletno delo enemu od naših upokojenih rudarjev (Rudolfu HUDARINU, ki je nazadnje delal v Jamski mehanizaciji).

Nekaj razstavljenih del...

- Pa tistemu v celici številka 34?
- Ta je pa tisti, ki ga je marala!

O, TI MODERNI ČASI!

Vratar uglednega hotela ustavi dva kuštravca, ki prihajata k vratom: "Žal mi je, toda v ta hotel ne moreta brez kravate."

Nekaj minut pozneje sta oba nazaj. Eden od njiju s kravato.

"Vi lahko vstopite," reče vratar tistemu s kravato, "medtem ko vi ne."

"On?" začudeno vpraša prvi. "To je vendar moja žena!"

Zbrala Vesna Kores

Lojze OJSTERŠEK, delovna skupnost
"skupne službe SOZD REK Velenje"

KAKO SO POTEKALE ŠPORTNE PRIREDITVE OB NAŠEM LETOŠNJEM TRETJEM JULIJU?

Atletika

"Atletski klub Velenje", ki letos praznuje 10-letnico svojega delovanja, je pod pokroviteljstvom naše delovne organizacije RLV priredil v nedeljo popoldne pred 3. julijem, dnevom rudarjev in praznikom naše sestavljene organizacije, tekmovanje za državno prvenstvo v MARATONU in HOJI na 20 km.

Udeležba maratoncev in tekmovalcev v hoji je bila z ozirom na težavnostno stopnjo teh dveh atletskih disciplin nadvse zadovoljiva, saj je bilo na startu za maraton 25 tekmovalcev iz 14 klubov; svojega predstavnika je imel tudi "Atletski klub Velenje" - Stanka Kose-lja. Za hojo pa je bilo na startu 18 tekmovalcev iz 11 klubov. Tudi v tej disciplini je bil zastopan AK Velenje - imel je kar tri predstavnike: veliko obetajočega mladega hodca Bogdana Marovška, Slobodana Dragojloviča in Franca Lemeža.

Kot že morda veste, je proga za maraton dolga 42 195 metrov, pri hoji pa je - kot sem že povedal - bilo treba prehoditi 20 km.

Proga za maraton je potekala v smeri proti Mislinji do Turiške vasi in nazaj. Prav tako tudi proga za hojo, le da je bila za dobro polovico krajša - hodci so se obrnili že malo pred Doličem.

Vreme je bilo dokaj ugodno za izvedbo tekmovanj. Le sonce je imelo malo preveč grelne moči, zato je bilo težje premagovati žejo kot kilometre.

Še nekaj o izidih obeh tekmovanj!

V maratoni je zmagal Celjan Numan Ukič, ki je progo pretekel v 2 urah 22 minutah in 43,3 sekunde. V hoji pa je s časom 1; 32 : 49,8 bil najboljši Vinko Galušić iz AK Tuzla (JLA)... Presenetljivo dober pa je bil tudi naš, velenjski mladi hodec Marovšek, saj je progo prehodil v času 1; 38 : 35,2 in se tako uvrstil kar na 2. mesto, medtem ko je Dragojlovič s časom 1; 43 : 47,0 zasedel še tudi odlično 7. mesto.

Sporočilo avto-moto društva "Šaleška dolina" voznikom mini mopedov

Avto šola pri avto-moto društvu "Šaleška dolina" Velenje bo v času počitnic organizirala 30-urni tečaj iz cestno prometnih predpisov za voznike koles s pomožnim motorjem (voznike mini mopedov).

Pogoj za opravljanje izpita je starost 14 let.

Pri jave sprejemamo v društveni pisarni vsak dan od 7. do 17. ure.

Oglasi

PREKLICUJEM VELJAVNOST:

- plačilnega kartončka SOZD REK Velenje št. 065005 - Ismail Softič, Jurčičeva 5, Velenje;
- delovne izkaznice SOZD REK Velenje št. 063525 - Justin Pogorevc, Tolsti vrh 40, Mislinja.

PRODAM

Ugodno prodam dobro ohranjeno (skoraj novo) opremo za dnevno sobo; možna tudi zamenjava za kredit. INFORMACIJE: v dopoldanskem času prek telefona LB Velenje 850 510 na interno 42. Po dogovoru možen tudi ogled.

Rokometni turnir ženskih reprezentanc štirih rudarskih mest

Ob istem času, kot so se na tekmovalni progi med Velenjem in Turiško vasjo potili maratonce in hodci, je v Rdeči dvorani v Velenju potekal rokometni turnir ženskih reprezentanc štirih rudarskih mest - LABINA, ZENICE, ZAGORJA ob Savi in VELENJA.

Ta športna prireditelja v počastitev našega letošnjega 3. julija torej ni potekala dva dni in na rokometnem igrišču ob Velenjskem jezeru, kot je predvidel prireditelj, "Ženski rokometni klub Velenje" in nam je "ušlo" v zadnji številki Informatorja... Zaradi slabega vre-

mena je bilo to le popoldansko nedeljsko srečanje ženskih rokometnih reprezentanc navedenih štirih rudarskih mest in najzvestejšega velenjskega rokometnega občinstva v Rdeči dvorani. Kljub temu pa je bil turnir izveden lepo, športno!

Dobro izvedbo je bilo tudi pričakovati od takšnega prireditelja, kakršen je "Ženski rokometni klub Velenje" zadnja leta, posebno pa letos - v letu svoje 10-letnice, pri borjenega naslova prvaka v slovenski ženski rokometni ligi in s tem po letu 1973/74 že drugič pravice za tekmovanje v ženski drugi zvezni rokometni ligi.

REZULTATI SREČANJ NA TURNIRJU

Labin	: Zenica	13 : 10 (polčas 6 : 5)
Velenje	: Zagorje	29 : 4 (polčas 14 : 3)
Zenica	: Zagorje (tekma za 3. in 4. mesto)	27 : 13 (13 : 8)
Velenje	: Labin (tekma za 1. in 2. mesto)	9 : 8 (7 : 5)

Pokal zmagovalca na turnirju je torej pripadel našim rokometistkam, druge pa so bile Labinčanke.

Za sklep o tej prireditvi kaže omeniti še to, da so člani ŽRK Velenje ob slovesnem sklepu turnirja navzočim predstavnikom naših delovnih organizacij izročile spominski album slik s turnirja s pismeno zahvalo delovnemu kolektivu celega našega kombinata za odobreno denarno pomoč ŽRK Velenje okrog 12 starih milijonov, ki jo bo klub nekaj porabil za kritje stroškov te prireditve, večidel pa za svoje nadaljnje delovanje. Saj zdaj, ko je v drugi zvezni ligi, bo klubu še kako prišla prav ta podpora. Samo za priprave in udeležbo na prvenstvenih tekmah te lige v sezoni 1979/80 bo namreč moral zbrati okrog 175 starih milijonov!

Moški rokomet

Že nekaj let nazaj tudi šoštanjski rokometiši v počastitev dneva rudarjev in praznika našega kombinata organizirajo športno srečanje domačih in tujih rokometnih moštev. Letos jim je odbor za pripravo praznovanja 3. julija odobril v ta namen 6 starih milijonov. Vendar letos so imeli precej smole pri organiziranju te prireditve. Prvič, na turnir niso prišli Madžari, in to zavrlo tega, ker je bila meja "prestopna" samo za vodstvo moštva, ki bi moralo priti. In drugič, moštvo Slovenjega Gradca, ki se bi prav tako naj udeležilo turnirja, ni držalo dane obljube.

Te dvojne zagate so jih za silo rešili rokometiši "Minerve" iz Griž, ki so si letos priporili naslov slovenskega rokometnega prvaka in s tem tudi pravico do nastopanja v drugi zvezni rokometni ligi - zahod.

Izid srečanja z njimi je bil najprej neodločen (27 : 27), po dveh podaljških po pet minut pa je zmaga pripadla domačinom, saj so v podaljških dali kar 8 golov, igralci "Minerve" pa le enega.

Najboljši igralec srečanja je bil domačin Dane Melanšek, ki se je s to tekmo poslovil od aktivnega igranja

S finalne tekme (Velenje : Labin)...

... na predprazničnem ženskem rokometnem turnirju

rokometa. Tudi vratar domačinov Slatinšek se je dobro odrezal, saj je poleg drugih nevarnih strelav ubranil tri sedemmetrovke. Domačin Anton Skornšek pa je z desetimi uspešnimi streli bil najboljši strelec.

Še to!

Srečanje je bilo v nedeljo, 1. julija, ob devetih dopoldne na rokometnem igrišču v Šoštanju, torej ob napovedani uri in na napovedanem kraju.

Šah

Tudi "Šaleško šahovsko društvo" je ohranilo tradicijo prirejanja meddruštvenega šahovskega turnirja ob 3. juliju v Velenju. Poskrbelo je, da se je v soboto dopoldne, 30. junija, v kavarni naše sestavljene organizacije vključno z njegovo sešlo 8 šahovskih ekip.

Zmagala je ekipa Maribora, ki je zbrala 43 1/2 točke. Drugo, s pol točke manj, je bilo Celje. Tretje mesto je pripadlo ekipi prireditelja, ki je zbrala 32 točk, sestavljali pa so jo Kristan, Goršek, Vedenik in Godec. Vrstni red preostalih moštev pa je bil takle: 4. "Impol" Slovenska Bistrica, 5. "Rudar" Mežica, 6. šempetrski "Savinjčan" in 8. ravenški "Fužinar".

Odbojka

Tudi za prireditev predprazničnega športnega srečanja v odbojki je odbor za pripravo praznovanja našega letošnjega 3. julija odobril nekaj denarja. Vendar pobudniki za to srečanje, odbojkarji Topolšice, niso dočakali prihoda svojih nasprotnikov, ekipe tržaških Slovencev. So se pa zato zelo disciplinirano udeležili parade na dan rudarjev.

RUDAR - INFORMATOR: Glasilo kolektiva sestavljene organizacije REK Velenje (Velenje - Rudarska 6, telefon h.c. 851 100)

Za izdajanje glasila skrbi uredniški odbor. Odbor sestavljata:

- delegacija samoupravnih organov in družbenopolitičnih organizacij: Franc Avberšek (RLV - J.Preloge), Franc Kos (RLV - J.Preloge), Vili Romih (RLV - J.Pesje), Ivan Jelen (RLV - J.Škale), Ludvik Hribar (RLV - J.mehanizacija in J.transport), Franc Miklavčič (RLV - J.gradnje), Anton Čas (RLV - Priprave), Franc Druks (RLV - Klasirnica), Franc Kramer (RLV - Zunanja, Gradbena in Mizarstva dejavnost), Anton Ribarič (RLV - delovne skupnosti), Maks Lomšek (TE Šoštanj), Pavle Planinc (ESO), Ivan Ribič (Plasti-ka), Emil Medvešek (Avtopark), Mile Maksimovič (EFE), Silvo Pešak (TISK), Dragica Zupanc in Mirko Žolnir (delovne skupnosti SOZD);
- delegacija delavcev in njihovih stalnih sodelavcev pri glasilu: Teodor Jelen (DSSS SOZD - odgovorni urednik), Rafael Batič (DSSS SOZD - glavni in tehnični urednik), Bojan Ograjenšek (DSSS SOZD - novinar), Vesna Kores (DSSS SOZD - tajnica glasila), Lojze Ojsteršek (DSSS SOZD - fotografske storitve), Mirko Bizjak (predstavnik KPO SOZD - stalni sodelavec), Božena Štajner (referentka za delegatska razmerja SOZD - stalna sodelavka), Majda Pirš (referentka za informiranje v TE Šoštanj - stalna sodelavka), Tone Šeliga (predstavnik OK SZDL Velenje - stalni sodelavec).

Predsednik uredniškega odbora: Anton Ribarič • Naslov uredništva: Velenje - Prešernova 5 (DSSS SOZD - telefon h.c. 851 100, interno 260 - soba 31 nad pošto Velenje).

Tiska TISK REK Velenje (Velenje - Celjska cesta, telefon 850 566 ali 851 630 • Glasilo prejemaajo vsi člani kolektiva brezplačno • Izhaja po potrebi • Naklada v višini števila zaposlenih + 100 izvodov.

Delavci delovne organizacije "Tiskarna" smo bili na sindikalnem izletu

Še dan prej smo se boječe ozirali proti Goltem, ugrabili v pritajeni želji, koliko prijetneje in lepše bi bilo, če bi se dež umaknil za dan, ki smo si ga izbrali za izlet. Pa čeravno je slabo kazalo, tako z vremenom kot z priskrbo prevoza, nam je bila sreča ob strani.

Na dan izleta, predzadnjo soboto v juniju je maloštevilna, a zato toliko bolj razigrana skupina krenila z avtobusom proti Trojanam, zasavskim revirjem, Liti in prvem, načrtovanemu postanku naproti: gradu Bogenšperk.

Malce nenavadna razlaga zgodovine Bogenšperka... predvsem žalostne prodaje gradu za kritje založniških

Kostanjevica - cerkev z obnovljenim nekdanjim cistercijskim samostanom, ki je zdaj zbirališče kiparjev "forme vive" (spreddaj) in obenem umetnostna galerija.

stroškov "Slave vojvodine Kranjske", najznamenitejšega zemljepisno narodoslovnega dela Janeza Vajkarda Valvasorja, ki je kot lastnik prav za zidovi tega gradu ustvaril to, za vse Slovence neprecenljivo zapuščino... je bila za vse nas prijetno doživetje.

Po skromnem prigrizku ob koncu prvega postanka je avtobus dvignil malo prahu proti Kostanjevici. Tukajšnji obnovljeni nekdanji cistercijski samostan, danes slovito zbirališče kiparjev, ustvarjalcev lesenih skulptur "forme vive", in zatočišče enkratnih slikarskih zbirk, vsem enako ni dal pričakovanega užitka. Vendar z obrazov krog sebe sem lahko razbral, da je tudi ta postanek prispeval k vsebinskemu bogastvu izleta; da o domačnosti ob kosilu v obnovljeni vinski kleti istega samostana ne pišem dosti...

Za sproščen družabni sklep izleta pa je prišlo na vrsto pospravljanje "rezerv iz bunkerja", h kateremu smo se spravili na livadi južno od radeške papirnice.

Na tej "gostiji" v naravi smo se sprostili ne le od naporov tistega dne, ampak tudi od prenekaterega napora

med letom. Zaslužni za to so bili v prvi vrsti ekonomka Kajbova, Kotnik - kakršnega doslej nismo poznali, in Poljanškova, ki je tudi na vseh prejšnjih naših podobnih prireditvah požrtvovalno skrbela za naše O.K. počutje. Grad Mokrice... tudi pot tja nas je mikala, toda bilo je že pozno, zato je ostala za naš naslednji izlet.

Reči je treba le še: če smo se to pot česa naučili, se bomo za prihodnji tak izlet temeljiteje pri pravili. Vseeno pa je bilo tudi tokrat lepo - in po naše, pristno, brez prenehanja. Tako je vsaj presodila večina...

Marjan Vodišek

Sporočilo delovne skupnosti SOZD REK Velenje "Družbeni standard" v zvezi z iskanjem novega upravitelja rekreacijskega centra na "Golteh"

V zadnjem času je bila delovna skupnost "Družbeni standard" večkrat omenjena kot možni novi upravitelj rekreacijskega centra "Golte". To je povzročilo upravičeno negodovanje delavcev tako naše delovne skupnosti kakor tudi delavcev drugih združenih organizacij v SOZD REK Velenje, saj delavci SOZD REK Velenje o tem vprašanju do danes niso še ničesar razpravljali in imajo zato na osnovi informacij odzunaj občutek, da se nekdo mimo njih dogovarja o tako pomembnih stvareh, kot je prevzem tega centra v upravljanje.

Še enkrat: naša delovna skupnost se o tem prevzemu ni z nikomer dogovarjala, saj take pristojnosti tudi nima, zakaj za morebitno uresničenje take zamisli bi bilo potrebno soglasje celotne sestavljene organizacije REK Velenje.

Franc Lenart, v.d. vodje delovne skupnosti "Družbeni standard"

NAGRAJENI REŠEVALCI OBJAVLJENE KRIŽANKE V TRETJEJULJSKI ŠTEVILKI "RUDARJA" - Erna KOKOL, TE Šoštanj (1. nagrada, knjiga za okrog 250 dinarjev), Marko GUČEK, Pongrac 15/a, Griže (2. nagrada, knjiga za okrog 150 dinarjev), in Karolina SZABO, TE Šoštanj (3. nagrada, knjiga za okrog 100 dinarjev).

Rešitev križanke, vodoravno: termoelektrarna; deponija premoga; dol; rum; mlekar; TE; ikeb.; gajba; Ernani; era; A.A.; Pt; omelo; Set; koda; Mor; sa-ten; parada; enak; putrh; manta; rdeti; rt; E.A.; Ot; Ol; trs; V; REK; ujeti; Emona; SREČNO; Laze; RP; rman; A.N.; erar; urinka; Ur; JAL; NK; Godavari; desetar; Jemen; Azija; Maks; ora; etat; Rn; Liparo; Cl; ipsiloni; JVM; IL; Kekkonen; Ijonada; Mati; mirta; elegant.

Nagrajenim reševalcem čestitamo, drugim pa želimo več sreče pri reševanju in zbiranju rešitev križank, ki jih bomo še objavili v našem glasilu "Rudar".

Uredništvo

Srečno!